

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδός Προαστείου, αρ. 10

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις 'Αθήνας δια γραμματοσήμου, καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ιστορικόν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Tony.— Βασβολδ Κρεστόσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Α. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιέ δὲ-Μορτεπέ: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Πανᾶ.— Χ. Χριστιανοῦ *Αρδερσεν: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

'Εν 'Αθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

'Ιστορικόν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Οὐ μόνον βαθέως συγκεκινημένος ἦν ὁ πρίγκηψ, ἀλλ' ἐσκέπτετο ὅτι ἂν ὁ Φραγκίσκος, ὁ εὐγενὴς ἱππότης, ἠδύνατο δεκάκις νὰ κατηγορήσῃ τὸν ἐξάδελφόν του, τὸν στρατάρχην Βουρβόνον, ὡς δολοφόνον τῶν γυναικῶν καὶ προδότην, ὁ κόσμος ὅλος ἠδύνατο ἴσως νὰ συγχωρήσῃ τὸν προδότην, θὰ κατεδίκαζεν ὅμως τὸν φονέα καὶ θὰ ἐδικαίου τὸν βασιλέα.

'Ενώπιον τῆς σκέψεως ταύτης πάντα τοῦ Πομπεράν τὰ ἐπιχειρήματα κατέπεσαν.

'Αμα ὡς ἡ Κλοτίλδη ἀπηλλάγη τῶν δεσμῶν, περιήγαγε κύκλῳ ἐκπεπληγμένα βλέμματα, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς συνήντησαν τοὺς τοῦ Βουρβόνου· συνέθλιψε τότε διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπον, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἀποδιώξῃ τὰ σκοτίζοντα τὸν νοῦν τῆς νέφρ.

'Ο στρατάρχης ἐπλησίασεν αὐτὴν καὶ τῇ εἶπε μετ' οἰκειότητος:

— Δεσποινίς, μὲ ἀναγνωρίζετε;

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ κόρη· εἰσθε εἰς ἐκ τῶν φιλοξενουμένων τοῦ κόμητος δὲ Μονσενύ.

— Γνωρίζετε τὸ ὄνομά μου; ἠρώτησε προσηλῶν ἐπ' αὐτῆς διαπεραστικὸν βλέμμα.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ τὸ ἤκουσα, κύριε, ὑπέλαθεν ἀπλῶς ἡ Κλοτίλδη.

Τοσαύτη ὑπῆρχεν εἰλικρίνεια εἰς τὸ βλέμμα καὶ τὴν φωνὴν τῆς, ὥστε ὁ δούξ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τῆς.

— 'Ὡς βλέπεις, εἶπεν ἀποτεινόμενος τῷ Πομπεράν, ὅστις ἴστατο ἀκίνητος εἰς τινὰ γωνίαν, οὐδὲν ἤκουσεν.

'Ο Πομπεράν ἐδηξέ τὰ χεῖλη· ἐγίνωσκεν ὅτι εἰς τινὰς στιγμὰς δὲν ἔπρεπε νὰ

ἀνθίσταται εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πρίγκηπος. 'Ο δούξ ἐπανῆλθε πρὸς τὴν Κλοτίλδην.

— Λοιπόν, κόρη μου, προσέθηκε μετὰ μειδιάματος εἰρωνείας, δύναμαι νὰ βασισθῶ εἰς τὴν ἐχεμύθειάν σου;

— Εἰς τὴν ἐχεμύθειάν μου; ἐπανελάβεν ἡ Κλοτίλδη προσπαθοῦσα νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις αὐτῆς· ἀλλ' ἀληθῶς... νομίζω ὅτι εἶδα ὄνειρον... ἤκουσα ὀμιλίαν... Τί ἤκουσα λοιπόν;

'Η νεαρὰ κόρη ἐφρίκισεν.

— 'Α! ἐνθυμοῦμαι... 'Εχετε δίκαιον, γνωρίζω τὸ ὄνομά σας, ἐκλαμπρότατε!

Καὶ προσκλίνουσα μετὰ σεβασμοῦ, προσέθηκέν:

— Εἰσθε ὁ κύριος στρατάρχης.

— Δυστυχῆς! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ τείνων πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα, ὡς εἰ ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὴν ἄφρονα ἐκείνην ὁμολογίαν.

— Βλέπετε καλῶς, κύριε δούξ, ὅτι ἤκουσεν, εἶπε ψυχρῶς καὶ ἀποφασιστικῶς ὁ Πομπεράν.

'Ο στρατάρχης ἐφάνη σκεπτόμενος πρὸς στιγμὴν.

— Εἰς τὴν θέσιν τῆς, μία κατασκοπος πίπτουσα εἰς τὰς χεῖράς μας, ἤθελε προτιμήσει νὰ ψευσθῇ καὶ νὰ μὴ μὲ ἀναγνωρίσῃ... Δεσποινίς, προσέθηκέν, εἶπατέ μοι εἰλικρινῶς διατί ἤλθατε εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην;

'Η Κλοτίλδη ἔδειξε τοὺς νάνους.

— 'Ηλθα νὰ περιμείνω τοὺς φίλους μου, ἐκλαμπρότατε, διότι ἔσπευδα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν πύργον καὶ μοι ὑπεσχέθησαν νὰ μὲ βοηθήσουν.

— Εἶν' ἀληθές! εἶπον ὁμοῦ ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρότη.

— 'Ημην ἐδῶ πρό τινων στιγμῶν, ἐξηκολούθησεν ἡ Κλοτίλδη, ὅτε ἤκουσα κρότον πτεριστῆρων· ἐφοβήθην τότε καὶ ἐπειδὴ ἡ αἴθουσα αὕτη δὲν ἔχει ἄλλην ἐξοδὸν ἐκρύβην ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος τοῦ παραθύρου. Τοιοῦτοτρόπως, χωρὶς νὰ θέλω, ἔμαθον ἐν μυστικόν, τὸ ὅποιον ἐπρωτίμων νὰ μὴ ἀκούσω.

'Ο στρατάρχης ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς.

— 'Ὡμοσον, φίλη μου, ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ εἶμαι ἐν ἀσφαλείᾳ, εἰς οὐδένα θὰ εἶπης, εἴτε ἐκουσίως, εἴτε διὰ τῆς βίας, εἴτε διὰ τιμᾶς, εἴτε διὰ χρήματα τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον ἐκ τύχης ἔμαθες.

— 'Ὡ! ἐκλαμπρότατε! ἐψιθύρισεν ἡ Κλοτίλδη ἐρυθρίασασα, ἀλλὰ λησμονῶ ὅτι εἶμαι δυστυχῆς κόρη, πλάνης καὶ ὅτι μὲ τιμᾶται πολὺ ἐμπιστευόμενος εἰς τὸν ὄρκον μου. 'Εν τούτοις...

'Ο Πομπεράν προεχώρησε καὶ λαμβάνων ἀπὸ τοῦ στήθους τοῦ ἀργυροῦν ἐσταυρωμένον καὶ περιάπτον:

— 'Ὡμοσον ἐπὶ τῶν ἱερῶν τούτων κειμηλίων, εἶπεν αὐτῇ, καὶ ἐγὼ αὐτὸς θὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην ὡς καὶ ὁ κύριός μου.

— Δὲν δύναμαι, κύριε δούξ, ἀπήντησεν ἡ Κλοτίλδη χωρὶς νὰ διστάσῃ καὶ ἀπωθοῦσα τὸν ἐσταυρωμένον καὶ τὸ περιάπτον μετ' ἀνεκφράστου συγκινήσεως.

— 'Αρνεῖσαι νὰ ὀρκισθῆς, δεσποινίς; ἀνέκραξεν ὁ στρατάρχης ὀργίλως. 'Ο Πομπεράν λοιπόν εἶχε δίκαιον;

'Ο Πομπεράν ἐμειδία.

— Καὶ διατί;

— Διότι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ προφέρω τὸν ὄρκον, τὸν ὅποιον μοὶ ζητεῖτε, καὶ διότι δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπατήσω· ὁ ὄρκος αὐτὸς δὲν ἔχει ἀξίαν δι' ἐμέ.

— 'Ἰδοὺ λοιπόν, κύριε δούξ, εἶπεν ὁ Πομπεράν μεθ' ὕψους θριαμβευτικοῦ, εἰς τί σᾶς ἐκθέτει ἡ ἱπποτικὴ γενναιοφροσύνη σας.

'Η Κλοτίλδη ἔμενεν ἀπαθής.

— 'Εμαθον ἀκουσίως τὸ μυστικόν σας, εἶπε τῷ κυρίῳ Βουρβόνῳ. Εἰς ἀντάλλαγμα θὰ σᾶς εἶπω τὸ ἰδικόν μου καὶ θὰ ἐννοήσατε διατί δὲν δύναμαι νὰ ὁμώσω τὸν ὄρκον, τὸν ὅποιον ζητεῖτε. Εἶμαι Οὐγονότη, ἐκλαμπρότατε.

— Οὐγονότη! ἀνέκραξεν ὁ στρατάρχης ἀτενίζων ἐκπληκτος τὴν ἡρεμον καὶ υπερήφανον νεαρὰν κόρην, ἥτις δὲν ἐδίστασεν ἠρωϊκῶς νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν. 'Αληθῶς, φίλη μου, ποσῶς δὲν ὀ

μοιάζει προς τὰς κυρίας μας τοῦ παλατίου τῶν Τουρνέλ καὶ τοῦ Φοντενεβλώ.

Ἡ Κλοτίλδη κατεβίβασε ταπεινῶς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Εἶχες δίκαιον, κόρη μου, ὑπέλαβεν ὁ πρίγκηψ, νὰ ἦσαι εἰλικρινής. Τὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν σου ρέει εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ αἱ πυραὶ ἀνάπτονται δι' αὐτούς· ἀλλὰ Κάρολος ὁ Βουρβόνος δὲν θὰ εἶναι οὔτε προδότης σου οὔτε δῆμιός σου. Εἶμαι ἤδη βέβαιος ὅτι θὰ φυλάξης τὸ μυστικόν μου, ὁ δὲ λόγος σου ἀξίζει πρὸς ὄρκον. Οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες καίονται διὰ τὴν πίστιν αὐτῶν δὲν γνωρίζουσι νὰ προδίδωσι.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἀκούσασα ἡ Κλοτίλδη ἐφοικίασε καὶ ἠτένισε μηχανικῶς τὴν μεταμφίεσιν τοῦ ψευδοῦς θωρακοφόρου.

Ὁ κύριος Βουρβόνος ἠννόησε τὴν ἔνονοιαν τοῦ βλέμματος ἐκείνου καὶ ὠχρίασεν. Ἄλλ' αἴφνης ἠκούσθη κλαγγὴ ὀπλων καὶ κρότος ἵππων ἐν ταῖς αὐλαῖς.

— Τί σημαίνει ὁ θόρυβος οὗτος; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ στρατάρχης.

Ὁ νάνος ἀπήλθε ταχὺς ὡς ἀστραπή.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπανῆλθε τεταραγμένως καὶ πελιδνός.

— Ἐ! τί συμβαίνει λοιπόν; ἠρώτησεν ἀνησυχῶς ὁ Πομπεράν πειρώμενος νὰ γελάσῃ. Μήπως ὁ διάβολος ἐξεπόρθησε τὸν πύργον τοῦτον;

— Κἄτι χειρότερον, ἀπήντησε πνευστιῶν ὁ Μουσερόν. Εἶναι ὁ βασιλεὺς!

— Ὁ βασιλεὺς! ἀνέκραξαν οἱ δύο θωρακοφόροι ἀτενίσαντες ἀλλήλους μετ' ἀπελπισίας.

— Ἄλλ' ἡ γέφυρα εἶναι κάτω ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ὁ Μουσερόν.

— Ἐλθετε λοιπόν, σύντροφε, εἶπεν ὁ Πομπεράν σβύνων τὸν λαμπτήρα.

Καὶ πάντες εἰσεχώρησαν ἐν σιγῇ εἰς τὸν μακρὸν διάδρομον ἐν μέσῳ βαθέους σκότους.

Ζ'

Ὁ σιδηροῦς κλωδός.

Ἡ λαμπρὰ τοῦ βασιλέως συνοδία συνέμιξε διαβαίνουσα πληθὺν χωρικῶν, οἵτινες ἤλπιζον νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὴν πρώτην αὐλὴν καὶ ν' ἀποθαυμάσωσι, μακρόθεν τοῦλάχιστον, ὄλην ἐκείνην τὴν πληθὺν τῶν εὐγενῶν, τῶν ἀπαστραπτόν-ἐξ ἀνακρόκου καὶ χρυσοῦ. Ἄλλ' ἡ γέφυρα ἀνυψώθη ἀποτόμως, οἱ δὲ δυστυχεῖς, οἵτινες ἀφρόνως εἶχον εἰσχωρήσει ἐν αὐτῇ, κατέπεσαν φύρδην μύγδην εἰς τὸ ὕδωρ τῶν τάφρων, ἐν μέσῳ τῶν γελώτων τῶν συντρόφων τῶν.

Καθ' ἣν λοιπὸν στιγμὴν ὁ στρατάρχης, ὁ Πομπεράν καὶ οἱ δύο νάνοι ἠτοιμάζοντο νὰ διέλθωσι τὴν γέφυραν, εὐρέθησαν αἴφνης φυλακισμένοι. Ἐν τούτοις, ἡ ἡσυχία ἀπεκατέστη βαθμηδόν, αἱ δὲ αὐλαὶ ἤρξαντο ἐρημούμεναι, ὅτε οἱ φυγάδες ἔστησαν πρὸ τῆς μεγάλης αἰθούσης, ἔβη τὸ βασιλικὸν συμπόσιον εἶχε παρατεθῆ.

Τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοικτὰ ἕνεκα τοῦ

καύσωνος. Διέκρινον Φραγκίσκον τὸν Α', μεταξὺ τοῦ Βοιὸν καὶ τοῦ Βονιβέ. Ὁ βασιλεὺς ἔρωγεν εὐχαρίστως καὶ ἐγγέλα ἐκ καρδίας διὰ τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας, ἃς διηγείτο ὁ ναύαρχος. Χαρὰ ὑπερβάλλουσα ἐβασίλευεν εἰς τὴν πλουσιωτάτην ἐκείνην τράπεζαν.

Μειδιάμα καταφρονήσεως συνέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ στρατάρχου.

Ἐμειδία ἄρα γε ἀναλογιζόμενος τὴν παραδόξον σύμπτωσιν, ἐξ ἧς ἠνοῦντο μοιραίως ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ὁ τυραννικὸς κύριος καὶ ὁ λειποτάκτης ὑπήκοος;

Ἐμειδία ἀναλογιζόμενος τὴν παραδόξον ἀντιθεσιν, τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ βασιλέως, οὕτινος τὴν προτεραιάν ἔτι ἦτο σχεδὸν ἴσος, ἢ μήπως ἐσκέπτετο μετὰ πικρίας διατὶ ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν, ὁ μὲν ἔφερον ἐορτάσιμον στολήν, ἐν μέσῳ ἀπαστραπτούσης αἰθούσης, περιστοιχιούμενος ὑπὸ τῶν συνδυαυμένων καὶ προστατευόμενος ὑπὸ μυρίων βραχιόνων, ἐνῶ ὁ ἄλλος, ἀφανής ἐν τῷ σκότει καὶ φέρων θώρακα στρατιώτου, δὲν εἶχεν εἰμὴ ἓνα προγεγραμμένον ὡς φίλον;

Ὁ Πομπεράν παρετήρησε τὴν συγκίνησιν ταύτην καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ μετὰ τοῦ στρατάρχου.

— Ἐκλαμπρότατε, εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως, ἔλθετε· εἴμεθα πολὺ πλησίον τοῦ βασιλέως.

— Μὰ τὴν ἁγίαν Βαρβάραν! ὑπέλαβεν ὁ δούξ ἀτενίζων ἀπειλητικῶς τὸν Φραγκίσκον, ἤθελα νὰ τὸν ἐβλεπα πλησιέστερον ἔτι, ἀλλ' εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης· ἐκεῖ τοῦλάχιστον θὰ εἴμεθα ἴσοι.

Εἶτα, λαμβάνων τὸν Πομπεράν ἀπὸ τοῦ βραχιόνος ἀπεμακρύνθη ταχέως.

— Ἀγαπητέ Πομπεράν, εἶπε μετ' ὀλίγον, πρὶν σκεφθῶ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν βασιλέα, νομίζω ὅτι εἶναι φρόνιμον νὰ ζητήσωμεν νὰ φύγωμεν ἐντεῦθεν. Ἐμπρός, τολμηρὲ σύντροφέ μου, εὔρε τὸν τρόπον.

— Ὁ Διδιέ μόνος ἠδύνατο νὰ μᾶς βοηθήσῃ· ἀλλὰ πῶς; τὸ ἀγνοῶ.

— Βεβαίως ἂν σφίγγων αὐτῷ τὴν χεῖρα τῷ ἔλεγα: εἴμαι ὁ στρατάρχης, θὰ προσεπαθεῖ νὰ μὲ σώσῃ, ἔστω καὶ θυσιαζόμενος.

— Ἡ μάλλον θὰ ἐθυσιάζετο, χωρὶς νὰ σᾶς σώσῃ. Πολλοὶ μᾶς γνωρίζουσιν ἤδη καὶ οὔτε ἓνα ἐμπειστημένον ἔχομεν πλέον, ἐκλαμπρότατε. Ἀρκεῖ μία ἄφρων λέξις, μία κραυγὴ χαρᾶς, μία στιγμὴ ἀπερισκέπτου ζήλου νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεως.

— Τί νὰ πράξωμεν λοιπόν;

— Εἰς τὴν τύχην λοιπόν· ἃς παρακαλέσωμεν τὸν Διδιέ νὰ ἔλθῃ, εἶπεν ὁ Πομπεράν.

Ἐκάλεσε διὰ νεύματος τὴν Σεβρέτην καὶ τὸν Μουσερόν, οἵτινες, ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ βασιλέως, δὲν ἔπαυσαν περιφερόμενοι πλησίον τοῦ κυρίου των, ἰστάμενοι φρονίμως εἰς ἀρετὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν. Ἀμφότεροι ἔσπευσαν.

— Ἐκλαμπρότατε; . . . ἠρώτησεν ὁ νάνος προσηλῶν ἐπὶ τοῦ ψευδοῦς θωρακο-

φόρου τοὺς πλήρεις εὐφύτας μεγάλους αὐτοῦ ὀφθαλμούς.

— Φίλε Μουσερόν, μήπως γνωρίζεις ὁδόν, διὰ τῆς ὁποίας νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸν πύργον;

— Ἀλλοίμονον! ἐκλαμπρότατε, ἡ ἔλευσις τοῦ βασιλέως καθιστᾷ ἀδύνατον, διὰ τὴν νύκτα ταύτην τοῦλάχιστον, πᾶσαν ἀπόπειραν φυγῆς. Οἱ φύλακες πανταχοῦ ἐδιπλασιάσθησαν, καὶ εἰς πᾶν βῆμα θὰ συναντήσωμεν γνωστὸν πρόσωπον.

— Ἄς ἐξετάσωμεν ψυχρῶς τὴν θέσιν μας, διέκοψεν ὁ Πομπεράν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν δούκα. Εἰς ὠρισμένην ὥραν, ὅταν θὰ γίνεταί λόγος ἐν τῇ ὁμηγύρει περὶ τοῦ κυρίου Βουρβόνου, ὅπερ δὲν θὰ βραδύνη νὰ συμβῆ, ὁ κύριος δὲ Μουσερόν θὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν βασιλέα περὶ τῶν δύο ἱππέων, τοὺς ὁποίους ἐδέχθη. Θὰ ἐπαινέσῃ τὸν ζήλον αὐτῶν διὰ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, καὶ τὴν προθυμίαν των διὰ τὴν καταδίωξιν τοῦ στρατάρχου. Ὁ βασιλεὺς, ματαιόδοξος, ὡς γνωρίζετε, θὰ ζητήσῃ νὰ ἴδῃ τοὺς δύο τούτους ἄνδρας διὰ νὰ τοὺς ἐξετάσῃ παρουσίᾳ τῶν αὐλικῶν του καὶ τότε. . .

— Ἐχεις δίκαιον· τοῦτο θὰ συμβῆ.

— Νὰ καταφύγωμεν εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ πύργου διὰ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἀπῆλθον πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ βασιλέως, εἶναι ἀδύνατον. Οἱ ἵπποι μας, δεδεμένοι πρὸ τῆς σκιάδος τοῦ ἀρχιτρικλίνου, θὰ μαρτυρήσωσι τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν μας.

— Ἄλλως τε, ἂν ἀνακαλυφθῶμεν ἐπονειδίστως κεκρυμμένοι εἰς τινὰ ἀχυρῶνα! Ἐλα δά! κἄλλιον νὰ συλληφθῶμεν καὶ ν' ἀποκεφαλίσθωμεν!

— Μουσερόν! εἶπεν ὁ Πομπεράν μετὰ μικρὰν σκέψιν, φέρε μας τὸν Διδιέ· ἀπὸ αὐτὸν μόνον ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τοῦ αὐθέντου σου. . . Πήγαινε.

Οἱ νάνοι ἀπῆλθον πάραυτα δι' ἀντιθέτων μερῶν.

— Τί ἐλπίζεις λοιπὸν ἀπὸ τὸν νέον αὐτόν; ἠρώτησεν ὁ στρατάρχης.

— Ἐκλαμπρότατε, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Πομπεράν, ὡς λέγουσι, συλλαμβάνουσι τὰς ἀρκτους διὰ κατόπτρων, τοὺς ἐλέφαντας εἰς λάκκους, τοὺς λέοντας εἰς δίκτυα καὶ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῶν κολακειῶν. Ἄν λοιπὸν ὁ Διδιέ εἶναι ἐπιδεκτικὸς κολακίας, ἐσώθημεν.

— Ἡ κολακία εἶναι ὄπλον, τὸ ὅποσον πολὺ κακῶς χειρίζεσαι, ταλαίπωρε φίλε μου.

— Ἡ θέλησις τὰ πάντα κατορθώνει! Εἶδον ἄλλως τε τόσους ἀδεξίους αὐλικούς ἐπιτυχάνοντας, ὥστε τὰ πάντα δύναμαι ν' ἀποτολμήσω.

— Σιωπή! εἶπεν ὁ κύριος Βουρβόνος. Ἐρχεται ὁ Διδιέ μετὰ τοὺς νάνους μου.

Προέβησαν βήματά τινὰ πρὸς τὸν νεανίαν.

— Ἀγαπητέ κύριε Διδιέ, συγχωρήσατέ μας ὅτι σᾶς ἀποσπῶμεν ἀπὸ τὴν διασκέδασίν σας διὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσωμεν δι' ὑποθέσεις μας, εἶπεν ὁ Πομπεράν.

— Ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης καρδίας νὰ δυνη-

θῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, ὑπέλαβεν ὁ Διδιέ.

— Φεῦ! ἐξηκολούθησεν ὁ Πομπεράν, ὅτι προξενεῖ χαρὰν εἰς τὸν μὲν, προξενεῖ πολλάκις ἀπελπισίαν εἰς τὸν δέ. Ὁ θεὸς σὰς εἶναι κατενθουσιασμένος, διότι ὁ βρασιλεύς τῷ ἐζήτησε φιλοξενίαν διὰ τὴν νύκτα ταύτην, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ἀληθῶς εἶναι μεγάλη τιμὴ διὰ τὸν κύριον δὲ Μονσενῦ ὅστις πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεται.

— Ἀναμφιβόλως, ἐν τούτοις ἡ ἀφιξίς τοῦ βασιλέως ἐμβάλλει εἰς μεγάλην ταραχὴν τὸν σύντροφόν μου καὶ ἐμέ.

— Δὲν ἐννοῶ καλῶς, διέκοψεν ὁ Διδιέ.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον ἐν τούτοις. Ἄν μάθῃ ὁ βασιλεύς ὅτι διήλθομεν εἰς τὸν πύργον τοῦτον τρεῖς ὥρας διασκεδάζοντες, ἀντὶ νὰ καταδιώκομεν τὸν κύριον Βουρβόνον, ὅστις κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα θὰ προέβη πολύ, θὰ ὀργισθῇ. Γνωρίζετε δὲ καλῶς ὅτι δὲν συγχωρεῖ εὐκόλως ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης. Εὐκολύνατέ μας λοιπὸν νὰ φύγωμεν διὰ τινος μυστηριώδους θύρας.

— Φεῦ! ἰππόται μου, αὐτό, τὸ ὅποσον μοὶ ζητεῖτε δὲν δύναμαι νὰ τὸ πράξω.

— Πῶς!

— Τὰς κλεῖδας ἔχει ἤδη ὁ βασιλεύς, εἰς ὃν ἔδωκεν αὐτὰς ὁ κύριος δὲ Μονσενῦ εἰς ἐνδειξιν ὑποταγῆς, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν ταῖς πύργοις ἡμῶν ἐπικρατοῦντα ἔθιμα.

— Καὶ δὲν γνωρίζετε μυστικὴν τινα ἐξοδον;

— Οὐδεμίαν, γενναῖε θωρακοφόρε!

— Μὲ ἐκπλήττετε, εὐγενής μου νέε, παρετήρησεν ὁ Πομπεράν. Εἰς τὴν ἡλικίαν σὰς, παρὰ τῷ πατρί μου, εἶχα διπλὴν κλεῖδα. Λυπηρὸν ὅτι καὶ σεῖς δὲν ἔχετε αὐτὴν τὴν καλὴν συνήθειαν.

Ὁ Διδιέ ἠτένισεν αὐτὸν μετ' εἰρωνικοῦ μειδιαματος.

— Θὰ σὰς κάμω μικρὰν ἐκμυστήρουν, ἥτις θὰ καταστήσῃ τὴν θλίψιν σὰς ἥττον πικράν.

— Λέγετε.

— Ἴδού: καὶ ἂν εἶχα ὄλας τὰς κλεῖδας τοῦ πύργου εἰς τὴν διάθεσίν μου, δὲν θὰ σὰς ἀφίνα νὰ ἐξέλθετε.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βουρβόνος.

— Διότι θὰ σὰς ἐβοήθουν εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ στρατάρχου. Ἴδού δὲ τί θέλω νὰ ἐμποδίσω παντὶ σθένει.

— Ἀλλά, δυστυχῆς! διέκοψεν ὁ Πομπεράν, ἂν τολμήσῃς νὰ μὰς κρατήσῃς ἐδῶ, παρὰ τὴν θέλησίν μας, θὰ κηρυχθῆς φανερὰ ὑπὲρ τοῦ κυρίου Βουρβόνου καὶ θὰ φανῆς ἀπειθὴς πρὸς τὸν βασιλέα.

— Εἰσθε ἐλεύθερος, κύριε, νὰ μὲ καταγγείλετε εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, εἶπεν ὁ νέος προσκλίνων.

— Γνωρίζετε καλῶς ὅτι δὲν εἴμεθα κατὰσκοποι, ἀλλὰ στρατιῶται πιστοὶ εἰς τὸ καθήκον, ὑπέλαβεν ὁ Πομπεράν.

Ὁ κύριος Βουρβόνος ἐπλησίασε τὸν Διδιέ καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του:

— Εὐγενής μου νέε, εἶπεν αὐτῷ σοβαρῶς, τοῦτο πράττων νομιζετε ὅτι ὑπηρε-

τεῖτε τὸν κύριον στρατάρχην τὸναντιόν, τὸν καταστρέφετε. Μὲ ἡμᾶς ὁ κύριος Βουρβόνος εἶχεν ἐλπίδα σωτηρίας. Γνωρίζοντες ποῦ νὰ τὸν συλλάβωμεν, διεννοοῦμεθα ἐν τὸν προσβάλλωμεν μόνοι, ἀθουρῶως. Ἡδύνατο νὰ ὑπερασπισθῇ ἢ νὰ μὰς διαφύγῃ; θὰ ἐγίνετο μονομαχία τρόπον τινὰ ἄνευ προδοσίας ἢ αἰφνιδίας συλλήψεως. Ἀλλὰ προκειμένου νὰ ἴδωμεν τὸν κύριον Βουρβόνον, ὑπὸ τὸν ὅποσον ὑπηρετήσαμεν ἀμφοτέροι, πίπτοντα εἰς ἄλλων χεῖρας ἢ εἰς τὰς ἰδικὰς μας, προτιμῶμεν νὰ καταγγείλωμεν ἡμεῖς αὐτοὶ εἰς τὸν βασιλέα τὸ ὄνομα τοῦ πύργου, ὅστις ἐτόλμησε νὰ δώσῃ ἄσυλον εἰς τὸν προγεγραμμένον.

— Οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ νάνοι σὰς εἶπον ἴσως ποῦ κατέφυγεν ὁ κύριός των; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ τρέμων ἐξ ἀγανακτήσεως.

— Ἴσως, ἀπήντησεν ὁ Πομπεράν.

— Ἄν τὸ ἔπραξαν εἶναι οὐτιδανοὶ καὶ ἡ ἀδυναμία αὐτῶν δὲν εἶναι δι' ἐμέ δικαιολογία. Ἀλλὰ σεῖς, στρατιῶται, ὑπηρετήσαντες ὑπὸ τὸν κύριον Βουρβόνον, ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς σὰς, μὴ διαπράξῃτε πράξιν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων θὰ ἠρῆθῃ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΟΥ.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

(Συνέχεια)

Βαρῶς ἀφίσας τὴν κεφαλὴν νὰ πῆσῃ ἐπὶ τῆς χειρὸς του, ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἄνευ ὀρισμένης τινὸς σκέψεως, καὶ χωρὶς τὸ παράπαν νὰ κινήθῃ τὸ αἶσθημα τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῆς ἀτιμώσεως κατέθλιβεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ψυχὴν του. Καὶ ἐπίστευε καὶ δὲν ἐπίστευε τοὺς λόγους τῆς Ὀλγας Ρωμάνοβνας, ἠθέλε νὰ πεισθῇ καὶ συγχρόνως ἐφοβῆτο νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς φοβερᾶς ταύτης ἀληθείας. Εἰς τὸ ἀποζηρᾶνθῆν στόμα του ἠσθάνετο γλοιώδη τινὰ πικρότητα.

Μετέβη ἐπὶ τέλους εἰς τὸ κυλικεῖον καὶ ἔπινε διὰ μιᾶς φιάλην ὕδατος τοῦ Ζέλτσ. Τοῦτο ἐδρόσισέ πως καὶ μάλιστα κατεπράυνεν αὐτὸν τοσοῦτον, ὥστε ἠδύνατο ἤδη νὰ σκεφθῇ. Μίσος, θλίψις ἀτιμωθέντος ἔρωτος, περιφρόνησις καὶ ζηλοτυπία, πάντα ταῦτα κατέβαλλον τὴν ψυχὴν του· ἀλλὰ διανοοῦμενος τί ὤφειλεν ἤδη νὰ πράξῃ, ἔκρινεν ὅτι πρὸ παντὸς ἀπητεῖτο νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου ἰδίους ὀφθαλμοῖς καὶ τότε, οὕτως ἢ ἄλλως νὰ δώσῃ ἕν πέρασ. Καὶ ἀπεφάσισεν, ἐπὶ τέλους νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν Λιουδμήλαν.

Ἀρνηθεὶς τὰς ὑπὸ τῶν φορτικῶν ἀμαξηλατῶν προσφερομένας ἐκδουλεύσεις ὁ Πλάτων, καὶ ἐκκομῶσας τὴν μηλωτὴν του—ἠσθάνετο πλῆξιν—διηθύνθη πεζῇ

πρὸς τὴν ἔρημον ἀπὸ διαβάτας ὁδόν, προσπαθῶν νὰ εἰσπνεύσῃ, ὅσον οἶόν τε ψυχρότερον ἀέρα, καὶ ὁ ἀῆρ μετὰ τοῦ ἰδρώτος ἐπήνεγκον αὐτῷ δροισιτικὴν καὶ καταπραῦντικὴν ἐνέργειαν. Μετὰ πλείονος ἤδη ἢ πρότερον ἡρεμίας ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς προκειμένης θέσεώς του. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἔραστής, οἷος δῆποτε καὶ ἂν ἦνε, παταίει ἀσυγκρίτως ὀλιγώτερον τῆς Λιουδμήλας. «Αὐτὸς μάλιστα διόλου δὲν παταίει! Αὐτὴ τὸ ἠθέλε καὶ ἀπὸ ἡμᾶς τίς θὰ ἠρνεῖτο... αὐτὴ παταίει, αὐτὴ μόνον καὶ οὐδεὶς ἄλλος!» Ἀλλὰ πῶς νὰ προσενηχθῇ πρὸς αὐτήν; Τί νὰ πράξῃ; τί νὰ τῇ εἴπῃ; Καὶ ἰδού, ἐμβριθέστερον σκεφθεὶς ὁ Βελτίστσεφ, ἔκρινεν, ὅτι ἐνταῦθα σκηναὶ δραματικαί, πολὺ δὲ μάλλον μελοδραματικαί, δὲν εἶνε πρέπον νὰ λάβουν χώραν, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ τοῦ μάλλον ἡρέμου καὶ ἀταράχου τρόπου νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν πρέπουσαν αὐτῇ περιφρόνησιν καὶ ψυχρῶς νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Συστρεφόμενος ἐν τῇ δίνῃ ταύτῃ τῶν αἰσθημάτων καὶ σκέψεων, μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἔσυρε νευρικῶς τὸν θώμιγγα τοῦ κώδωνος τῆς ἐρωμένης του.

* *

— Πλάτων Βασιλεγεβιτς!... εἰσθε σεῖς; ὡσεὶ προσπαθοῦσα νὰ παρατηρήσῃ ἠρώτησε καμμούσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ Λιουδμήλα.

— Μάλιστα... ἐγὼ εἶμαι, μετὰ προσπαθείας ἐπρόφερον ὁ Βελτίστσεφ διὰ τρεμούσης φωνῆς, αἱ σκοτεινοὶ καὶ λαρυγγῶδεις φθόγγοι διεκόπτοντο καὶ ἐσβέννυντο ἐν τῷ λαρυγγί.

— Σήμερον δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς δεχθῶ, ἡσύχως προειδοποίησεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα.

— Αὐτὸ τὸ γνωρίζω... ἀλλὰ... ἦλθον ἐπίτηδες... φρονῶ, ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ εἶμαι ἐδῶ... Ἐπίτηδες ἐπιθυμῶ μόνον νὰ βεβαιωθῶ...

— Εἰς τί, ἠρώτησεν αὐτὴ ἐλαφρῶς συσπάσασα τὰς ὀφρῦς.

— Εἰς τὸ ὅτι, ἐνῶ μὲ εἰδοποιήσατε ὅτι ἀδιαθετεῖτε, κατορθώνετε νὰ μεταβαίνετε κρυφίως εἰς τοὺς χοροὺς μεταμφιεσμένων...

— Λοιπόν, τί μὲ τοῦτο;

— Ὅτι, οὕτω πως, κάμνουν μόνον αἱ ἄτιμοι γυναῖκες! ἀποτόμως καὶ νευρικῶς ὕψωσεν οὗτος τὴν φωνήν, αἰσθανόμενος ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ συγκρατήσῃ καὶ ἀναχαιτίσῃ ἑαυτὸν, ὅτι αἱ ἀποτόμως προφερόμεναι λέξεις ἐκσπῶνται ἐκ τοῦ κοχλάζοντος στήθους του καὶ μάλιστα, παρὰ τὴν ἰδίαν θέλησίν του.

— Τσσο! αὐστηρῶς καὶ ἡσύχως ἐσταμάτησεν αὐτὸν, ἐμφαντικῶς ἀνυψάσασα τὸν δείκτην τῆς χειρὸς τῆς ἡ Λιουδμήλα, παρακαλῶ, μὴ λησμονῆτε ποῦ εὗρίσκεσθε, καὶ μὴ φωνάζετε, νὰ φέρεσθε δὲ πρὸς ἐμὲ μετὰ σεβασμοῦ, ὡς πάντοτε! Αἶ! ἀρκεῖ. Πλάτων! Μὴ κάμνης ἀνοησίας ἀδίκως! μεταβαλοῦσα ὕφος ἐπὶ τὸ φιλικώτερον εἶπεν αὐτῇ αἰφνης· πῆγαινε καλλίτερα εἰς τὸ σπῆτι σου καὶ πέσε νὰ κοιμηθῆς,

καὶ αὐριον ἐγὼ θὰ σοὶ τὰ εἶπω ὄλα, καὶ θὰ ἰδῆς καὶ ὁ ἴδιος ὅτι αἱ ὑποψίαι σου ἦσαν ἀβάσιμοι, καὶ διασκεδαστικαὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ γελοίου. . . Ἐπεθύμουν νὰ ἔχῃς πλειότεραν πίστιν εἰς ἐμέ, τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον ἐτοιμαζόμεν νὰ καταστῶ σύζυγός σου.

— Καὶ ἔχετε τὴν ἀναίσχυντιάν νὰ λέγετε τοῦτο, ἀφοῦ ἐγὼ γνωρίζω, ὅτι ὄπισθεν τῆς θύρας ταύτης κἀθηται ὁ νέος ἐραστής σας ; ! . . .

— Σοὶ ὀρκίζομαι, ὅτι, ἐκτὸς ὑμῶν, οὐδεὶς ἄλλος πρὸς τὸ παρὸν ὑπάρχει ἐραστής μου, ἐπρόφωρον ἀξιοπρεπῶς καὶ μετὰ πλήρους εὐλικρινείας ἡ Λιουδμήλα. Μὴ με προσβάλλετε, Πλάτων Βασιλεγεβιτζ, μὲ τὰς ὑποψίας σας !

— Πῶς ! εἰσὶ ἀθῶα ; . . . Καὶ τίνας εἶνε τὸ ἐπανωφόριον αὐτό, τὸ ὁποῖον κρέμεται ἐκεῖ ; ἠρώτησεν οὗτος δεικνύων αἴφνης τὴν κρεμάστραν.

— Τοῦ κυρίου Βαντρίκ, ἀπήντησεν αὕτη ἡσύχως.

— Τίνας ; ἐπηρώτησεν ὀπισθοχωρῶν ὁ Πλάτων.

— Τοῦ κυρίου Βαντρίκ, σὰς λέγω. Τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ συζύγου μου, ὁ ὁποῖος, πράγματι, εὐρίσκεται ἐδῶ τῶρα.

— Βδελυρά, διεφθαρμένη γυνή ! ἀνέκραξεν ὁ Βελτίστσεφ, δεικνύων προφανῆ σκοπὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον.

— Μὴ προχωρήσετε ! . . . Σταθῆτε ! ἡρέμα καὶ εὐσταθῶς, μετὰ συναισθήσεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς, ἐσταμάτησεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα. Φθάνουν πλέον αἱ προσβολαὶ ! Ἀφοῦ τὸ θέλεις, νὰ σοὶ εἶπω τὴν ἀλήθειαν. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καταγίνομαι νὰ λάβω εἰς χεῖράς μου τὰ ἔγγραφα σας, τὸ καταλαμβάνετε ; . . . Καὶ ἂν τολμήσετε νὰ μοὶ φέρετε βιαίως πρόσκομμα, θὰ σὰς παραδώσω ἀμέσως εἰς αὐτόν ! . . . Πηγαίνετε λοιπόν, ἔξω ἀπ' ἐδῶ, ἀφήσατέ με νὰ τελειώσω τὸ ἔργον μου !

Ὁ Βελτίστσεφ, ἀφωπλισμένος ἐκ τῆς μαγικῆς ταύτης λέξεως ἐστράφη συγκεχυμένος καὶ ἐξῆλθε τοῦ οἰκήματος τῆς Λιουδμήλας.

*
*

— Τί συνέβη ἐκεῖ ; τεταραγμένος ἐψέλισεν ὁ Βαντρίκ, διατελῶν ἔτι ἀνήσυχος, ὅταν ἡ Λιουδμήλα ἀπήλλαξεν αὐτὸν τοῦ ἐν τῷ καλλοντηρίῳ αὐτῆς ἀποκλεισμοῦ.

— Ἄ, τίποτε ! Καθόλου ἡσύχως καὶ ἀπαθῶς ἀπεκριθῆ αὕτη ἦλθεν ὁ Βελτίστσεφ καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ μείνῃ πλησίον μου, ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἐξέβγαλα, καὶ τοῦ εἶπα, ὅτι εἶμαι ἐλεεινὰ κουρασμένη, ὅτι ἔχω κεφαλόπονον καὶ ὅτι νυστάζω φοβερά, κ' ἔφυγε καὶ πάει εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ.

— Ἀλλά . . . ἔξυρετε. . . δὲν εἶνε παρὰ ξένον νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν ; μετὰ δειλίας καὶ φόβου ἠρώτησεν ὁ Βαντρίκ.

— Ἄ, ὄχι ! Ὅσον δι' αὐτὸ νὰ εἰσθε ἡσυχος ! Σὰς βεβαιῶ ὅτι ἔχω τὸ ἀλεξιφάρμακον ! ἀστειολογοῦσα ἐβεβαίωσεν ἡ

Λιουδμήλα. Μ' ἓνα λόγον, ὄλα αὐτὰ εἶνε ἀνάξια προσοχῆς καὶ δὲν ἀξίζει ν' ἀνησυχῆ κανεὶς, ὡς φροντίσωμεν καλλίτερον νὰ λησμονήσωμεν αὐτὴν τὴν μικρὰν δυσ-ἀρέσκειαν . . . καὶ νὰ χαροῦμεν ! μετὰ θελκτικότητος ἐπεράτωσεν αὕτη ἀβρῶς, τείνουσα τῷ Βαντρίκ τὰς θαυμασίας ὠραιότητος καὶ κομψότητος χεῖράς της.

*
*

Ὁ Βελτίστσεφ ἐξελθὼν τῆς οἰκίας τῆς κ. Κόροβοφ καὶ ἀκούσας ὄπισθεν τοῦ κρότου κλειδονομένης θύρας, δὲν μετέβη νὰ κοιμηθῆ εἰς τὴν οἰκίαν του, ὡς συνεβούλευσεν αὐτόν ἡ Λιουδμήλα, ἀλλ' ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη ἐν τῷ σκότει ἐπὶ τῆς κλίμακος, παρὰ τὸν οὐδὸν τοῦ οἰκήματός της.

Ἀνίσχυρος ὄργῃ καὶ δεινῇ ζηλοτυπία ἔπνιγον καὶ κατεβίβρωσκον αὐτόν. Καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ διατί μένει ἐπὶ τῆς κλίμακος, τί θέλει, καὶ τί περιμένει, ἀλλ' ἤσθάνετο ὅτι οὕτω ἔπρεπε ἦτο ἀνάγκη νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ νὰ παραφυλάττῃ . . . Ἐκ τοῦ χάους τῶν σκέψεων καὶ αἰσθημάτων του, ἤρξατο, ἐπὶ τέλους, νὰ ὑποφώσκῃ εἰς αὐτὸν ὀρισμένος τις σκοπός, καὶ ὁ σκοπὸς οὗτος ἦτο, νὰ βεβαιωθῆ μέχρι ποίας ὥρας θὰ παρέμενεν ὁ Βαντρίκ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Λιουδμήλας. « Ἄν μείνῃ πολὺ . . . ἂν μείνῃ μέχρι πρωίας, μετὰ ζαφάνου στενωχωρίας διελογίζετο ὁ Βελτίστσεφ τότε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία . . . Ἐπεθύμει ἐν τοσοῦτῳ ν' ἀμφιβάλῃ, διότι ἡ ἀμφιβολία πάντοτε δὲν εἶνε τοσοῦτον βραχεῖα, ὅσον ἡ ἐντελής βεβαιότης περὶ τῆς φρικώδους δι' αὐτὸν πραγματικότητος ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ, ὑπῆρχεν ἤδη δι' αὐτόν ποιά τις παραμυθία, ἀληθῶς, ἐλαχίστη, ἀλλὰ προτιμότερον εἶνε νὰ σκέπτηται, ὅτι, ἴσως, ἡ πραγματικότης, δὲν εἶνε καὶ τοσοῦτῳ φρικώδης, ὅτι πάντα ταῦτα φαίνονται τοσοῦτον μεγάλα εἰς τὴν φαντασίαν του, ἐξηρηθεμένην ἐκ τῆς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ προσβληθέντος αἰσθήματος, ὅτι ἡ Λιουδμήλα μόνον ἐλκύει καὶ περιπλέκει εἰς τὰ δίκτυα αὐτῆς τὸν ὑπάλληλον τοῦτον, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπερβῆ ποτε τὰ ἐσκαμμένα, δι' ἃπερ τοσοῦτον ἤδη ἔτρεμεν ὁ Βελτίστσεφ.

Θὰ ἦτο, τῶνόντι, καλλίτερον δι' αὐτόν νὰ διευθυνθῆ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ κατακλιθῆ, ἀκολουθῶν ἀμέσως τὴν συνετὴν συμβουλήν τῆς Λιουδμήλας . . .

Ἡ ὥρα παρήρχετο, ὁ δὲ Πλάτων ἴστατο πάντοτε ἐπὶ τῆς κλίμακος. Ἀνυπομῶνως ἀνέτεινε τὴν ἀκοήν του, ἔχων τὸ οὖς προσηλωμένον εἰς τὴν θύραν, ἐλπίζων ὅτι θὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ ἡχός τις, φωνή, γέλως, βήματα, μουσικὸς φθόγγος, συμφωνία τις ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, κρότος παροφιδῶν—ἐνὶ λόγῳ, ἔστω καὶ ὑπαινιγμὸς τις ζωηρᾶς κινήσεως, δυνάμενος νὰ ἐνίσχυσῃ ἐν αὐτῷ, τὰς τοσοῦτον ἔτι ποθητὰς αὐτῷ ἀμφιβολίας—ἀλλ' ὄπισθεν τῆς κεκλεισμένης θύρας τὸ πᾶν ἠρέμει, τὸ πᾶν ἀπέπνεεν ἀδιατάρακτον γαλήνην τοῦ ὕπνου καὶ τῆς νυκτός.

Αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο μετὰ καταθλιπτικῆς βραδύτητος καὶ πᾶσα νέα στιγμή παρερχομένη συναπέφερε μεθ' ἑαυτῆς καὶ μέρος τῶν ἀμφιβολιῶν του.

Ὁ Βελτίστσεφ κατῆλθε τὴν κλίμακα, ἐξῆλθε τοῦ πυλῶνος εἰς τὴν ὁδὸν καὶ μετέβη εἰς τὸ ἀντίθετον πεζοδρόμιον ἤλπίζε νὰ ἴδῃ φῶς εἰς τὰ παράθυρα τῆς Λιουδμήλας—καὶ πόσον ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸ φῶς τοῦτο, ὅπερ θὰ κατεπράυνε μικρὸν καὶ θὰ παρεῖχεν ἔτι αὐτῷ μικρὰν τινα ἀμφιβολίαν ! Πλὴν φεῦ ! τὰ παράθυρα ἦσαν σκοτεινὰ. Ὁ Πλάτων ἐπλησίασε πρὸς φανόν τινα, εἰς τὸ φῶς τοῦ ὁποῖου παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του, ὅπερ ἐδείκνυε τὴν ἔκτην καὶ ἡμίσειαν. Ἡ ἀνατολὴ ἤρξατο ἤδη λαμβάνουσα τὸ χρῶμα τῆς ἡοῦς.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐπέστρεψε παρὰ τὴν κλίμακα καὶ ἔστη εἰς τὴν βᾶσιν της, σχεδὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως, ἐφ' ἧς ποτε ἴστατο καὶ ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ, δοκιμάζων ἴσως παρομοίους βασάνους, ὧν ἡ ἀφορμὴ ἦτο τότε αὐτὸς οὗτος ὁ Βελτίστσεφ.

« Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μ' ἐπαραφύλαττε κ' ἐκεῖνος », διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ, ἐνθυμηθεὶς τὴν μετὰ τοῦ Βαλεριανοῦ συνάντησίν του, ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως, καθ' ἣν ἡμέραν ἐφόνευσε τὸν ἐξάδελφόν του Μάξιμον.

Ἐπῆλθεν αὐτῷ παράλογος, ἀλλ' ὀργίλως παρήγορος σκέψις, ν' ἀναμείνῃ ἐδῶ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ εὐτυχῆς ἀντιζήλος θὰ κατήρχετο τὴν κλίμακα, νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ ἐξ ἀπίνης καὶ νὰ τὸν στραγγαλίσῃ δι' αὐτῶν τῶν χειρῶν του.

Ἐκ πρώτης στιγμῆς, ἐνόμιζεν ὁ Βελτίστσεφ—καὶ ἐνόμιζε μετὰ πλήρους πεποιθήσεως—ὅτι θὰ ἀναμείνῃ καὶ ἀπαρεγκλήτως θὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του, στραγγαλίζων τὸν Βαντρίκ.

Τρίς, κατόπιν τῆς σκέψεως ταύτης ἀνῆλθεν οὗτος μετὰ προσοχῆς τὴν κλίμακα, μετ' ἀποφάσεως νὰ εἰσορμήσῃ, ὅπως δῆποτε, εἰς τὸ οἶκημα τῆς Λιουδμήλας, νὰ συλλάβῃ ἀμφοτέρους ἐπ' αὐτοφῶρῳ καὶ νὰ δώσῃ ἐν τέλος ἀλλ' ἐκάστοτε, ὅταν ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἠτοιμάζετο νὰ σύρῃ τὸν θάμιγγα τοῦ κώδωνος ἢ ἀποφασιστικότης καὶ ἡ ἀνδρεία ἐγκατέλειπον τὴν ψυχὴν του. Παρεδίδετο ἀνυπολογίστως τῇ μικροψύχῳ δειλίᾳ καὶ ἡ συναίσθησις αὕτη τῆς ἀδυναμίας ὑπερδιπλασίαζεν ἐκάστοτε τὰς βασάνους του.

« Καὶ ὁ Κόροβοφ ἤθελε νὰ μὲ φονεύσῃ . . . καὶ δὲν μ' ἐφόνευσε, μετὰ πικρίας διελογίσθη ὁ Πλάτων ἴσως καὶ ἐκεῖνος ἐδοκίμαζε τὰ αὐτὰ . . . καὶ δὲν μ' ἐφόνευσε . . . κ' ἐγὼ δὲν θὰ τὸν φονεύσω . . . Ἄ ! καὶ διατί ; . . . τοῦτο εἶνε παραλογισμὸς ! . . . Ἀλλὰ καὶ ἔχω τὴν ἀποφασιστικότητα ; . . . Ὅχι, δὲν τὸν φονεύω ! »

Καὶ αἴφνης ζωηρῶς ἐφαντάσθη τὴν Λιουδμήλαν ἐν ἔλῃ αὐτῆς τῇ γοητευτικῇ ὠραιότητι, τῆς τε μορφῆς καὶ τοῦ σώματος, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μισητοῦ τούτου Βαντρίκ καὶ αἴφνης εἰς τοῦτο ἠσθάνθη ἑαυτὸν τοσοῦτῳ ἄθλιον, οὐτιδανόν, ἀποδιωχθέντα, καὶ λίαν δυστυχῆ,

ὄστε ριφθεις διὰ τῶν ἀγκώνων καὶ τοῦ στήθους ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος τῆς κλίμακος ἔκλαυσε πικρῶς.

Ἐξήμερωνεν ἤδη.

Ὁ Βελτίσσοφ ἔστρεψε περίξ τὸ βλέμμα ζοφερῶς. Οἱ θρήνοι καὶ τὰ δάκρυα προὔξηνσαν ἀντιδρασίαν εἰς τὴν τεταμένην ἐσωτερικὴν κατάστασίν του· κατεπραῦνθη θλιβερώς, ἀλλ' οὐχί τοσοῦτον καταθλιπτικῶς, ὅσον πρὸ τῶν δακρύων τούτων. Ἦσθάνετο βαρεῖαν κόπωσιν, κάματον καὶ νάρκην εἰς ὅλον του τὸ σῶμα. Ἡ ἄυπνος νύξ, ἣν διήλθεν ἐπὶ τῆς κλίμακος τώρα μόνον ἐπενήργησεν ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ Πλάτων ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀναμείνη τὸν Βαντρίκ, καὶ ὅτι, ἦτο δὲ καὶ μωρία, ἐπὶ τέλους, ἀνθρώπος, τοιαύτης ἡλικίας, νὰ διέρχεται τὴν νύκτα, ὡς οἱ ἐρωτόληπτοι νεανίαι, ζηλοτυπῶν τὴν παλλακίδα του καὶ μὴ τολμῶν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Συνησθάνετο ὅτι ἐν τῇ διαγωγῇ του ὑπῆρχε πολὺ τὸ γελοῖον καὶ λυπηρόν. Ἐν τούτοις ἡ ζηλοτυπία ἐξηκολούθει καὶ τώρα ἀκόμη ἐν αὐτῷ τὸ ὀλέθριον ἔργον τῆς, μ' ὄλην τὴν συνείδησιν ταύτην τῆς κρίσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ ζηλοτυπία μ' ὄλην τὴν ἰσχὺν αὐτῆς, ὤφειλε νὰ κατασταλῇ, νὰ καλυφθῇ καὶ νὰ ἀγνωρίσῃ ἐαυτὴν ἀνίσχυρον ἐνώπιον τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀπειλῆς τῆς Λιουδμήλας, δι' ἣς αὕτη κατεῖχεν εἰς χεῖράς τῆς τὴν τύχην καὶ τὴν τιμὴν τοῦ δούλου αὐτῆς. Ὁ Βελτίσσοφ ἀπρακτος ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς ὑπολεύκου πρωίας.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Η ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ὑπὸ Ε. ΣΤΑΝΔΕΥ

Ἀπόσπασμα κατὰ μετάφρασιν Γ. Ἀδρακῆ.

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἰωάννα συνεπλήρωσεν ἐπὶ τέλους τὸ δέκατον ὄγδοον τῆς ἡλικίας τῆς ἔτος. Ὁ τε συμβολαιογράφος καὶ ὁ κηδεμὼν τῆς παρέδωκαν αὐτῇ τοὺς λογαριασμούς. Μετὰ χαρᾶς ὅλως παιδικῆς, ἔλαβε κατοχὴν τοῦ θελκτικῆς κτήματός τῆς Θιλ-Σατέλ, οὗ τὸ ἦμισυ ἦσαν γαῖαι γεωργήσιμοι καὶ τὸ ἕτερον ἦμισυ μεταλλεῖα. Ἀνέπνευσεν ἀπλήστως τὸν ζωογόνον καὶ καθαρὸν ἀέρα τῶν πεδιδάων τῆς Τουραίνης, ἀφ' ἧς ἔζησε ἐπὶ τόσα ἔτη μακράν. Ἐρρίφθη δὲ ἀκράτητος εἰς τὰς ἀθροτέρως φρενοτροπίας.

Τὸ ζωηρότερον τῶν ὀνείρων τῆς, ἡ θελκτικωτέρα φιλοδοξία τῆς, ἦτο νὰ γίνῃ ἡρώϊς μυθιστορήματος· οὐδὲν δὲ παρέλειψεν ἐξ ὧν ἠδύναντο νὰ φέρωσιν αὐτὴν εἰς τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τέμα.

Ἴππευε καὶ ἐθήρευε. Πολλάκις συνήντησαν αὐτὴν μόνην καὶ φέρουσαν τὸ πυροβόλον ἐπ' ὄμου, ἐν τε τῇ πεδιδάδι καὶ τῷ δάσει. Εἶχε μικρόσωμον Ἴππον τῆς Βρεττάνης, μέλανα ὡς νύκτα, ζωηρόν, ὡς τὴν κόριν, ἣν ἐτίναζεν ἀπαύστως ἡ μακρὰ αὐτοῦ χαιτή ἐπὶ τῶν ἀστραπηβόλων καὶ ἀγρίων ὀφθαλμῶν του.

Ὁ Μέλας Διάβολος—οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἴππος—ἀγριος πρὸς πάντας, ἦτο πρῶτος ὡς ἀρνίον ἐνώπιον τῆς Ἰωάννης. Ὑπήκουεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς καὶ ἠκολούθει αὐτὴν πανταχοῦ, ὡς κύων.

Ἡ νεάνις, κατὰ τε τὰς θήρας καὶ τὰς ἐπίππους αὐτῆς ἐκδρομάς, ἀνεζήτει τὸν ἔτι ἀγνωστον ἦρωα τοῦ ἐρωτικῆς αὐτῆς μυθιστορήματος, ἀνεζήτει αὐτόν, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρισκεν. Ἠρώτα περὶ αὐτοῦ πάσας τὰς ἡχοὺς, ἀλλ' αὐταὶ ἐσίγῳν.

Καὶ ὅμως ἡ Ἰωάννα ἦτο νέα, ὠραία καὶ πλουσία. Εἶκοσιν ἔρασταὶ ἔδει νὰ συνωστίζωνται περὶ αὐτήν. . . Διατί λοιπὸν ἡ ἀπομόνωσις αὐτῆ;

Διατί; . . Ὅτι τὸ εἶπωμεν.

Οἱ εὐγενεῖς τῶν περιχώρων δὲν ἠγνούον ὅτι ἡ νεαρὰ δέσποινα τοῦ Θιλ-Σατέλ ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐξαφανισθέντος δασοφύλακος Καλλιουέ. Τοῦτο ὅμως δὲν ἦτο μόνον. Ἡ μυστηριώδης καὶ ἀνεξήγητος ἐκείνη περιουσία, ἡ ἐπελθοῦσα αὐτῇ, ἠγνοεῖτο πόθεν, ἀπεμάκρυνεν αὐτοὺς μᾶλλον ἔτι τῆς ταπεινῆς καταγωγῆς τῆς.

Οἱ υἱοὶ τῶν πλουσίων ἀστῶν θὰ προσειλκύνοντο βεβαίως ἐκ τῆς ὠραιότητος καὶ τοῦ πλούτου τῆς Ἰωάννης Καλλιουέ, ἀλλὰ τὰ ἐλεύθερα ἦθη καὶ τὸ τυχοδιωκτικὸν πνεῦμα τῆς νεανίδος ἐνεποιοῦν αὐτοῖς τρόμον.

Καὶ οὕτως, ἡ Ἰωάννα ἐξηκολούθει βιοῦσα ἐν τῇ αὐτῇ ἀπομονώσει.

Ἡ ρομαντικὴ κόρη ἤρξατο ἀνωμένη μεγαλῶς καὶ ἀποτεθαρρημένη ἐσκέπτετο μὴ ὁ ἔρωσ ὑπῆρχε μόνον ἐν τοῖς βιβλίοις.

Φεῦ! προσήγγιζεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ ἔρωσ, ὡς ὁ θεὸς τῶν ἀρχαίων, ὅτε ἀσεβῆς τις ἤθελεν ἀρνηθῆ τὴν ὑπαρξίν του, παρεσκευάζετο ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς τοιαύτας τῆς νεανίδος σκέψεις διὰ φοβεροῦ κτυπήματος.

Προσήγγιζεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἡ Ἰωάννα ἔμελλε νὰ ἐρωτευθῇ. . .

Ἡ δέσποινα Καλλιουέ δὲν ἐσκέπτετο τοὺς κατοίκους τοῦ πύργου Βεζαί. Ὁ κόμης ἐφρόνει, καὶ εὐλόγως, ὅτι εἶχεν ἐκπληρώσῃ τὸ πρὸς τὴν Ἰωάνναν χρέος του, ἀποδοῦς αὐτῇ τὴν περιουσίαν τῆς μητρὸς τῆς, ἀλλὰ καὶ ἦτο ἀδύνατον αὐτῷ νὰ ἰδῇ τὴν θυγατέρα τῆς Μαργαρίτας γινόμενην φίλην τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἡ μεγάλη ὁμοιότης τῆς Ἰωάννας πρὸς τὴν κόμησσαν θὰ ἀφύπνιζεν ἐν αὐτῷ ἀλγεῖνοτάτας ἀναμνήσεις.

.....

Ὁ Νικόλας, ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἀθίγγανος, ὃν ἀφίσαμεν παῖδα, εἶχεν αὐξήσῃ μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἀλλ' εἶχε γηράσῃ.

Ἡ ἀμέριμος ὑπαρξίς τοῦ ἐπαίτου καὶ τοῦ λαζαρόνου ἤρχισε νὰ τὸν ἀηδιάζῃ, ὅθεν ἀπεφάσισε ν' ἀπαλλαγῇ τῆς συνήθους αὐτῷ νωθρότητος.

Ἐλέγετο ὅτι εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ σχηματίζῃ περιουσίαν. Ἐπτάκις ἢ ὀκτάκις κατ' ἔτος μετέβαινε εἰς Βεζαί, ἢ εἰς Θιλ-Σατέλ, ὅπου διέμενεν ἡμέρας τινάς, μεταφέρον δέμα ἐμπορευμάτων ἐπὶ τῶν νώτων.

Ἐν τῷ δέματι ἐκεῖνῳ περιείχοντο πάνθ' ὅσα ἠδύναντο νὰ εὐχαριστήσωσι τὰς ὀρέξεις τῶν χωρικῶν: Διὰ τὰς γυναῖκας, τρίχαπτα μᾶλλινα καὶ βαμβακερά· περιστήθια ζωηροτάτων χρωμάτων, κεκρύφαλοι ἐκ μετάξης, μικροὶ ἠργυρωμένοι σταυροὶ μετὰ καρδιῶν καὶ ταινιῶν ἐκ μέλανος βελλοῦδου, ἀργυροί, χάλκινοι καὶ μολύβδινοι δακτύλιοι, ὠραιότατοι καθρέπται καὶ κτένια ἐκ κέρατος. Διὰ τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἀπομάχους, ταμβακοθήκαι ἐκ βερνικωμένου πανίου, μετὰ εἰκόνων παριστανουσῶν τὰς μάχας τοῦ Ναπολέοντος, βιβλία, λιθογραφημένα εἰκόνας τῶν ἀνδρείων Πολωνῶν λογχοφόρων μετὰ τῶν ἐπομένων στίχων:

Τοὺς εἶπε ὁ Ναπολέοντας

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ:

—Γυρίστε 'ς τὴν πατρίδα σας . . .

—Καὶ εἶπανε: «Ἄς νὰ μὴ!

—Σὰς λυῶ ἀπὸ τοὺς ἔρκους σας, Φίλοι μου, ναι, σὰς λυῶ. (Δίς).

Εἰς τὸ νησί τοῦ ἐπίστευε

Πῶς μοναχὰ Φραντζέζοι

Μαζί του ἐκαταφύγανε. . .

Μᾶταν καὶ Πολωνέζοι. . .

Καὶ ἀνδρεῖοι Πολωνέζοι! . . .

Καὶ ἀνδρεῖοι Πρωινέζοι! . . .

Διὰ τοὺς νέους μαντήλια, χρωματισμένα διὰ τερατώδους ἀρμονίας χρωμάτων, ὠραῖαι καρφίδες διὰ τοὺς λαιμοδέτας, ἐξ ἠργυρωμένου τευκεῆ, ὠραῖα μαχαίριδια καὶ τὰ ἄσματα τοῦ Βερανζέρου. Διὰ τὰ παιδία, συρίκτραι, ἀθύρματα, πλαγγόνες καὶ λοιπά.

Διὰ πάντας δέ, ὁ «Ἀληθῆς Καζαμίας» καὶ ὁ «Μέγας Ἀγγελιαφόρος τοῦ Στρασβούργου», ἡμερολόγιον ἱστορικόν, ἠθικὸν καὶ διασκεδαστικόν, περιέχον, πλὴν τῶν μετεωρολογικῶν εἰδήσεων, λίαν ἄλλως τε περιέργων, καὶ πίνακα τῶν ἐμπορικῶν πανηγύρεων, διὰ πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους καὶ πάντας τοὺς δήμους τῆς Γαλλίας.

Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ πόσον ἀνυπομόνως οἱ κάτοικοι τοῦ Βεζαί περιέμενον τὸν Νικόλαν καὶ τὰ ἐμπορεύματά του, καὶ μετὰ πόσου ἐνθουσιασμοῦ τὸν ὑπεδέχοντο.

Ἐνταῦθα δέον νὰ προσθέσωμεν ὅτι, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Βεζαί, οἵτινες εἶχον περισυλλέξῃ ποτὲ καὶ θρέψῃ αὐτὸν διὰ τοῦ ἄρτου τῆς ἐλεημοσύνης, ὁ Νικόλας ἠλάττου πάντοτε τὸ τιμολόγιον τῶν

ἐμπορευμάτων του, ἄχρι τιμῶν πράγματι μυθωδῶν καί, καθ' ἃ λέγουσιν αἱ ρεκλάμαι τῶν μεγάλων ἐμπόρων, προσιτῶν εἰς πάντα τὰ βαλάντια.

Ἄλλ' ὡς εἶπομεν, ἐν ταῖς ἐκδρομαῖς αὐτοῦ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Λεῖγῆρος, ὁ Νικόλας δὲν ἔμενε μόνον ἐν Βεζαί.

Ἀπ' ἧς ἡμέρας, ἡ Ἰωάννα Καλλιουῆ κατώκησεν εἰς Θιλ-Σατέλ, ὁ ἡμέτερος πλανόδιος ἔμπορος διήρχετο τακτικῶς ἐκεῖθεν, ὠθούμενος εἰς τοῦτο καὶ ἐξ ὄλως ἰδιαιτέρου τινός λόγου, περὶ οὗ θὰ εἴπωμεν βραδύτερον τὰ εἰκότα.

Ἐν Θιλ-Σατέλ, ὁ Νικόλας ἔκαμνε καλὰς ἐργασίας. Ἡ Ἰωάννα ἠνύσει τὸν πλανόδιον ἐκεῖνον ἔμπορον, εἰς ὃν τὸ μικρὸν ἀνάστημα, αἱ λιπόσαρκοι κνήμαι καὶ οἱ κάτισχοι βραχίονες, παρεῖχον ὄψιν γέροντος.

Τὴν νεάνιδα διεσκέδαζον μεγάλως αἱ ἀστειότητες τοῦ Νικόλα, ὅστις ἦτο κατὰ τοῦτο ἀξίος κληρονόμος τῶν γονέων του ἀθιγγάνων, καθήδυνον δὲ τὰ ἀνέκδοτα, ἅτινα ἐκεῖνος συνέλεγε κατὰ τὰς ἐκδρομάς του, καὶ τὰ χρονικὰ τῶν περιχώρων.

Ὁ Νικόλας εὗρισκεν ἐν ταῖς μαγειρείαις τοῦ μικροῦ πύργου φιλοξενίαν, ἣν εὐλόγως ἠδύνατο νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς μεγαλοπρεπῆ. Παρεῖχετο αὐτῷ καλὴ τροφή, ἀφθονος οἶνος καὶ ἐξόδευσις ἀσφαλῆς καὶ εὐκολος διὰ τὰ ἐμπορεύματά του, διότι ἡ Ἰωάννα συνειθίζε ν' ἀγοράζῃ συλλήβδην πάνθ' ὅσα ἔφερεν ὁ πλανόδιος ἔμπορος καὶ νὰ διανέμῃ αὐτὰ εἰς τοὺς ὑπῆρέτας αὐτῆς, τοὺς ἐργάτας, τοὺς ἐπιστάτας καὶ τὰ τέκνα των. Καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου συμμετεῖχον τῶν δώρων τῆς νεαρᾶς πυργοδεσποίνης.

Ὁ Νικόλας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἡ ὠραία ἐκείνη δεσποινίς, ἡ τῶσον κομψὴ καὶ πλουσίαι, ἡ ἔχουσα πύργον καὶ ὑπῆρέτας, ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ δασοφύλακος Καλλιουῆ, ὅστις ἔδωκεν αὐτῷ τὰ τρία σκουῖδα, ἅτινα ὑπῆρξαν ἡ πρώτη αὐτοῦ περιουσία . . . καὶ τῆς πτωχῆς ἐκείνης Σωσάννης, εἰς τῆς ὁποίας τὸν θανάτον εἶχε παρευρεθῆ πρό εἰκοσαετίας.

Ταῦτα πάντα ἐφαίνοντο εἰς τὸν Νικόλαν ὡς αὐτόχρομα παραμύθιον. Δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῆ ὅσα ἔβλεπε, καὶ ὅμως δὲν ἐπίστευεν εἰς αὐτά.

Ὅπως διασκεδάζῃ τὴν ἀνίαν του, κατὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ ὁδοιπορίας, ὁ Νικόλας εἶχεν υἱοθετήσῃ — οὕτως εἶπεῖν — μέγαν καὶ οὐλότριχα κύνα. Εἶχεν εὖρη αὐτὸν μικρὸν, ὀλίγων μόνον ἡμερῶν, ἐγκαταλειμμένον ἐν τινὶ τάφρῳ καὶ ὀλόλυσοντα, καὶ ἐσκέφθη :

— Ἔτσι μ' εὐρήκανε κ' ἐμέ.

Καὶ συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ὁμοιότητος ἐκείνης τῆς τύχης των, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ κυνάριον, ἔδωκεν αὐτῷ γάλα καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς ἐπινωπίδος του.

Τὸ ζῖον ἠῤῥησεν· εἶτα αἱ μακρὰ αὐτοῦ καὶ ἀπαλαὶ τρίχες ἤρξαντο νὰ γίνωνται οὐλαί, ὠνόμασαν δ' αὐτὸν Σγουρόν.

Ὁ Σγουρός ἦτο ὠραῖον, νοῆμον καὶ πιστὸν ζῖον. Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἠγάπα, ὅσον τὸν κύριόν του, καὶ θὰ ἐθυσιαζέτο ὑπερκαπιζόμενος αὐτόν, ὡς οἱ ἥρωικοὶ καὶ διάσημοι ἐκεῖνοι κύνες, ὧν ἐγράφησαν αἱ ἱστορίαι.

ΚΓ'

Ἄνθρωπος ἀπαισιόμορφος.

Ἦτο μία τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1840, — ἧτις ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν θερμῆ. Ὁ ἥλιος ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν καὶ αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ ἀκτῖνες ἔδιδον εἰς τὰ νέφη τὰ χρώματα τοῦ ὀπαλλίου, τῆς πορφύρας καὶ τοῦ χρυσοῦ.

Εἶδός τι φωτεινοῦ ἀτμοῦ ἀνυψοῦτο ἀπὸ τῶν χλιαρῶν ὑδάτων τοῦ Λεῖγῆρος. Ἀρώματα καὶ ἀρμονία περιέβαλλον σύμπασαν τὴν φύσιν. Οἱ κωδωνίσκοι τῶν ποιμνίων, ἐπιστρεφόντων ἐκ τῆς βοσκῆς, ἠκούοντο ἠχούντες εὐφροσύνας. Τὰ ἔντομα ἐβόμβουν ὑπὸ τὰ χόρτα, πρὶν ἢ κοιμηθῶσι. Τὰ πτηνὰ ἐμινύριζον ἐν μέσῳ τῶν κλάδων, αἰσθανόμενα προσεγγίζουσαν τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου. Οἱ κάλυκες τῶν ἀνθέων ἀπέπνευον ἠδύτατα ἀρώματα. Ἦτο ἐν ὀλίγοις λαμπρὰ ἐσπέρα ὠραιότατης ἡμέρας.

Πλανόδιος ρωποπώλης, μικρόσωμος καὶ κράσεως ἀσθενοῦς, ὅμοιος πρὸς δεκαπενταετὲς τὸ πολὺ παιδίον, οὐτινος ὅμως τὰ νῶτα ἀντεῖχον εἰς τὸ βῆρος μεγίστης κόφας, ἐβάδιζε ταχέως παραλλήλως τοῦ Λεῖγῆρος, ἐπὶ ὁδοῦ στενοτάτης καὶ διηκούσης μεταξὺ δύο καθέτων ὄχθων, ὅτινες ἀπέκρυπτον τὸν ὄριζοντα . . . καὶ ὅμως ἡ ὁδὸς αὕτη ἦτο ὠραία . . . ἀκολουθοῦσα γραφικωτάτους ἐλιγμοὺς μεταξὺ δύο λοφίσκων καλυπτομένων ὑπὸ μεγάλων καὶ ὠραίων δένδρων, ὧν τὸ πυκνὸν φύλλωμα εἶχε θριαμβέυση κατὰ τοῦ μεγάλου τῆς ἡμέρας καύσωνος, καὶ διὰ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ἡ φωτεινὴ ἐκείνη ὀμίχλη, ἧς ἐμνημονεύσαμεν ἀνωτέρω, καὶ ἧτις ἐδείκνυε τὸ ρεῖθρον τοῦ ποταμοῦ.

Κατὰ διαλείμματα, ἠκούοντο ἀντηχοῦσαι αἱ χαρμύσσοι κρωναγαί, αἱ φωναὶ καὶ τὰ ἄσματα τῶν διαπλεόντων τὸν Λεῖγῆρα λεμβούχων.

Ὁ ρωποπώλης ἐβάδιζε ταχέως καὶ ἱσοχρόνως. Ἐφερεν ἐν τῇ δεξιᾷ ὀζώδη ράβδον, μετὰ σιδηρᾶς αἰχμῆς, καὶ τῆς ὁποίας ὁ ἴμας ἦν ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ δεδεμένος. Διεσκέδαζε δὲ ἀνακινῶν διὰ τῆς αἰχμῆς τῆς ράβδου του τοὺς παρὰ τὴν ὁδὸν θάμνους. Καὶ ὅτε μὲν παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ, ὅτε δὲ προηγούμενος, καὶ ἄλλοτε ἀκολουθῶν, ἔτρεχεν, ἐβάδιζεν, ἢ ἐχοροπήδα, ὠραῖος, μέγας καὶ λευκὸς κύων, οὐλόθριξ, μετὰ μελαινῆς κηλίδος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὠτίου. Ὁ κύων οὗτος ἦτο φαιδρότατος. Ἐχαίρει δ' ἀναμφιβόλως, διότι ἦτο πλησίον μέρους γνωστοῦ καὶ πεφιλημένου. Ἐπῆδα ἐπὶ τῶν βῶλων καὶ ὑλάκτει ἀνευ φαινομένης τινός αἰτίας, παρέχων οὕτως ἀναμφισβήτητα δείγματα

τῆς χαρᾶς του. Εἶτα ἐπανήρχετο παρὰ τὸν κύριόν του καὶ προσήλου ἐπ' αὐτοῦ τὸ πλήρες ἀγαθότητος καὶ ἀγάπης βλέμμα του, περιμένων θωπιεῖαν τινά.

Ἀμφότεροι, ὁ τε κύριος καὶ ὁ κύων, εἶναι ἡμῖν γνωστοί.

Ἦσαν ὁ Νικόλας καὶ ὁ Σγουρός.

Ἐνθ' ὁ Σγουρός ἐξετέλει τὰ τρελλὰ αὐτοῦ πηδήματα, ὁ Νικόλας ἦδεν ἄσμα τι κατὰ ρυθμὸν ὄλως μονότονον. Ἡ φωνὴ του ἦτο λιγυρά. Τὸ ἄσμα του, ἀκουόμενον μακρόθεν καὶ ἀναμιγνόμενον μετὰ τῆς μεγάλης τῆς φύσεως συμφωνίας, δὲν ἦτο δίσσηχον.

Ἴδου ἡ πρώτη αὐτοῦ στροφή, ἧς ἔκαστον λαοῖ-λαρὸ συνώδευε διὰ σφοδροῦ κτυπήματος τῆς ράβδου του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους :

Εἶναι μία βοσκοπούλα

Εἰς ἐτούτο τὸ χωριό,

Ὅπου τρέχει, εὐμορφοῦλα,

Μὲ τὸν εὐμορρον καιρό . . .

Λαρί . . . Λαρό ! . . .

Προσοχὴ! δὲν εἶναι οἱ κάμποι

Γιὰ σέ, πλάσμα τρυφερό . . .

Ἐστὰ οὐράνια, κύττα, λάμπει

Τὸ φεγγάρι τ' ἀργυρό . . .

Λαρί . . . Λαρό ! . . .

Τὸ φεγγάρι τ' ἀργυρό . . .

Λαρί . . . Λαρό . . .

Ὁ Νικόλας διεκόπη. Ἐκίνησε δὲ τοὺς ὤμους, ὡς πράττουσι συνήθως οἱ πλανόδιοι ἔμποροι, ὅταν θέλωσι νὰ ἱσοροπήσωσι τὴν κόψαν των. Εἶτα ἐθώπευσε τὸν Σγουρόν καὶ ἐπανελάβε τὸ ἄσμα του.

Εἶναι μία μυλωνοπούλα,

Ἐκεῖ κάτω, χαμηλά . . .

Σάν μικρὴ τριαναφυλλούλα . . .

Μὲ κοφίνι τὰ μυαλά . . .

Λαλί . . . Λαλά ! . . .

Εἰς τὰ στήθα της λιθάρι

Λὲν πῶς ἔχει γιὰ καρδιά . . .

Ἀμὴ δέ ; . . τὸ παληχάρι

Κάτι πῆρε μυρουδιά ! . . .

Χᾶ ! χᾶ ! χᾶ ! χᾶ ! . . .

Κάτι πῆρε μυρουδιά ! . . .

Λαλί . . . Λαλά ! . . .

Καὶ παρεμέρισε διὰ τοῦ ποδὸς δύο ἢ τρεῖς στοργύλους λίθους, ὅτινες ἔκειντο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ. Εἶτα περιέστρεψε τὴν ράβδον του, ὡς θὰ ἔπραττε ξιφομάχος, καὶ ἐπανελάβεν :

Εἶναι μιὰ μυλωνοπούλα . . .

Ἐκεῖ κάτω, χαμηλά . . .

Ἐκεῖ δά, ἔστιν πορτοπούλα . . .

Ποῦναι μέσα ἰς τὰ κλαδιά . . .

Λαλί . . . Λαλά ! . . .

Καὶ ὁ ἔρωτας κρυμμένος

Ἀπ' ὀπίσω καρτερεῖ

Νὰ περάσῃ . . . ὁ σκασμένος !

Μιὰ καρδούλα τρυφερή . . .

Λαρό . . . Λαρί ! . . .

Μιὰ καρδούλα τρυφερή . . .

Λαρό . . . Λαρί ! . . .

Ὁ Νικόλας ἠτοιμάζετο ἀναμφιβόλως ν' ἀρχίσῃ καὶ τὴν τετάρτην στροφήν (διότι τὸ ἄσμα τοῦτο συνέκειτο ἐκ τεσσαράκοντα

στροφῶν τοῦλάχιστον), ἀλλ' ἐκωλύθη ὑπὸ ἀπροσδοκῆτος τινὸς συμβάντος.

Ἡ ὁδὸς καμπτομένη ἐστρέφετο ἀποτόμως δεξιᾷ. Ὁ Σγουρός, ὅστις ἔτρεχεν ἐμπρός, ἔστη ἀφνης ἐκπέμψας ὑπόκωπον γρυλλισμόν, ὅπως διάφορον τῶν φαιδρῶν αὐτοῦ ὑλακῶν, καὶ ἐπανῆλθεν ὑλακτῶν πρὸς τὸν κύριόν του. Ὁ Νικόλας, μεθ' ὅλον τὸ μικρόσωμον αὐτοῦ, δὲν ἦτο δειλός.

— Ἐ, Σγουρέ ; . . εἶπε γελῶν εἰς τὸν κύνα του . . . Ἐ . . . χονδρέ μου γκρινιάρη . . . τί τρέχει ; . . . Καὶ διατί, νὰ χαρῆς, ἔτσι κακός ;

Ὁ κύων εἰς ἀπάντησιν, ἐξέπεμψεν ὀρυγῆν.

— ὦ ! ὦ ! . . . τί πείσματα πάλιν εἶναι αὐτά ; . . . ἐξηκολούθησε λέγων ὀρωποπῶλης . . . Αὐτὸ εἶναι νόστιμον . . . εἰς τὴν πίστιν μου ! . . . Ἐλα, Σγουρέ ! . . . ἐμπρός ἀμέσως.

Εὐπειθῆς εἰς τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου του, ὁ κύων ὤρμησεν ἐμπρός, μεθ' ὅλου τοῦ τρόμου του.

Ἀλλὰ μόλις διῆλθε τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, αἱ ὑλακαὶ αὐτοῦ ἐγένοντο ἀγριαὶ καὶ μανιώδεις. Ταυτόχρονως παρέκαμψεν αὐτὴν καὶ ὁ Νικόλας, ὅστις εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι περίπου βημάτων διέκρινεν ἀνδρα, ὑψηλοῦ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀναστήματος, καθήμενον ἢ μᾶλλον κατακεκλιμένον χαμαί.

Δύο πυκνόφυλλα δένδρα, ἀνωθι τοῦ μέρους, ἔνθα ἐκάθητο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἐκάλυον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὅπερ ἄλλως τε ἔβαινε ἐλαττούμενον ταχέως, καὶ δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὸν Νικόλαν νὰ διακρίνη καλῶς ὁποῖός τις ἦτο ὁ ἐκεῖ καθήμενος. Εἶδε μόνον ὅτι ἐκίνει ἀπειλητικῶς τὴν ράβδον του, ὅπως ἐκφοβίσῃ ἀναμφιβόλως τὸν κύνα. Ἀλλ' αἱ κινήσεις ἐκεῖναι τῆς ράβδου συνέτεινον ἀπεναντίας νὰ ἐπαυξάνωσιν οὐκ ὀλίγον τὴν μανίαν τοῦ Σγουροῦ.

— Ἐ ! πραγματευτή ! ἐκραύγασεν ὁ ἄγνωστος βραγχωδῶς . . . Φώναξτε τὸν σκύλον σας, ἢ τοῦ σπάζω τὸ ραχοκόκαλο.

— Δὲν θὰ τοῦ σπάσης τίποτε, ἀγαπητέ μου . . . ἀπήντησεν ὁ Νικόλας . . . Πρὶν ἢ νὰ τοῦ γκιζῆς μονάχα τὴν ὁρᾶ, θὰ σὲ καταπιῇ ζωντανόν : ἔ ! μὴν τὸν φρερίζης καὶ δὲν σὲ πειράζει.

— Φώναξέ τον, διὰ τὸ καλλίτερο.

— Ἐδῶ, Σγουρέ ! 'ς τὴ στιγμῆ, ἐδῶ . . . ἔλα, σκυλάκι μου . . . δὲν βλέπεις, ποῦ φοβίζεις τὸν κόσμον ;

Ὁ Σγουρός ὑπήκουσε καὶ ἀπεσύρθη ὀπισθεν τοῦ κυρίου του, πάντοτε ὅμως ἀνήσυχος, γρυζῶν, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ δεικνύων τοὺς ὀδόντας.

— Εἰς τὴν πίστιν μου . . . εἶπεν ὁ Νικόλας γελῶν . . . ἂν δὲν ἀγαπᾷς τοὺς σκύλους, πρέπει νὰ ὁμολογήσης ὅτι καὶ αὐτοὶ σὲ πληρόνουν μετὰ τὴν ἴδια μονέδα.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἔστη ἐνώπιον τοῦ ἄγνωστου. Ἐν καὶ μόνον βλέμμα ἤρκεσεν εἰς τὸν Νικόλαν, ὅπως ἐννοήσῃ τὴν φυ-

σικὴν ἐκείνην ἀπέχθειαν τοῦ νοήμονος κυνός.

Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος δὲν ἠρίθμει ἴσως πλέον τῶν ἐξηκονταπέντε ἢ ἐξηκονταῆξ ἑτῶν, ἀλλ' ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡλικίαν του ὁ βλέπων τὸ μαρμαμένον, κατεστραμμένον, κατίσχον καὶ ἀποτρόπαιον πρόσωπόν του. Ὁ παλαιὸς καὶ ἀνευ πυθμένους πῖλός του δὲν ἀπέκρυπτε τὴν φοβερὰν τοῦ κρανίου του φαλακρότητα, οὐτινος αἱ ὀλίγα ἐρυθραὶ καὶ λευκόφαιαι τρίχες ἦσαν ἀγριαὶ καὶ κατὰ τὸν ἀνδρῆ κεκομμέναι. Τὸ πρόσωπόν του ἐνέπνεε βδελυγμίαν. Οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ θὰ ἦσαν ποτὲ ἀξιοπαρατήρητοι, ἀλλὰ— καὶ τοῦτο ἀνευ ὑπερβολῆς—οἱ χαρακτηρισμοὶ ἐκεῖνοι δὲν ὑπῆρχον πλέον. Ἦσαν ἀκατονόμαστον χάος, ἀλλόκοτόν τι, καὶ φοβερόν, ἔνθα μετὰ μεγίστης δυσκολίας θὰ ἀνεύρισκέ τις τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν . . . Αἱ ὀφρῦς του δὲν ὑπῆρχον πλέον τὴν δὲ θέσιν των κατεῖχεν ἐρυθρωπὸν σάρκωμα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν θολοί, θηριώδεις, ἀνευ βλέμματος, καὶ ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πλαδαρᾶς τινος ἐπιδερμίδος, ἥτις ὅμως δὲν ἀπέκρυπτε τὸ τε ἀλλήθωρον καὶ αἱματόχρουν τῆς κόρης. Ἐνθεν δὲ καὶ ἔνθεν τοῦ προσώπου του ἐκρέμαντο πλαδαρὰ καὶ ἐρρυτιδωμένα σαρκώματα, οἰνοει νεκρά. Οἱ ρῶθινές του ἦσαν καταφαγωμένοι ὑπὸ ἀκατονόμαστων ἀσθeneῖων, ὧν τὰ ἴχνη ἐφαίνοντο ἔτι ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Τὸ στόμα του . . . ἀλλὰ καλλίτερον νὰ μὴ περιγράψωμεν αὐτό . . . ἕκαστος ἄς τὸ φαντασθῇ ὅσον δύναται βδελυρώτερον . . . καὶ πάλιν θὰ ὑστερήσῃ ἴσως πολὺ τοῦ ἀληθοῦς.—Ὁ μέλας σωλὴν μικρᾶς πίπας—ἐξ ἐκεῖνων, αἵτινες λέγονται συνήθως *καυλαροῦγγια*—διήρχετο μετὰ τῶν δύο ὀδόντων, οἵτινες ἀπελείποντο ἔτι ἐν τῷ στόματι ἐκεῖνῳ. Λευκόφαιος καὶ πυρρόχρους γενειάς, ἥτις ἀπὸ μηνός καὶ πλέον δὲν εἶχε σχετισθῇ πρὸς ζυράφιον, ἐκάλυπτε τὸ κάτω τοῦ προσώπου μέρος. Τεμάχιον ὑφάσματος, πάλαι ποτὲ μέλανος, ἐστριμμένον ἐξετέλει καθήκοντα λαϊμοδέτου, περὶ μακρὸν καὶ πλινθόχρουν λαϊμόν, πλήρη ρυτίδων. Ἡ περιβολὴ αὐτοῦ ἦτο ἐν πλήρει πρὸς τὴν μορφήν του ἀρμονία· ἔφερε βλοῦζαν κυανόχρουν καὶ κατεσχισμένην, ἥτις ἔπιπεν ἐπὶ παλαιᾶς περισκελίδος, χρώματος ἐρυθροῦ, ἣν κατὰ τὰ φαινόμενα εἶχε προμηθευθῇ παρὰ τινος λειποτάκτου ἢ ἀπαλλαγέντος τῆς ὑπηρεσίας στρατιώτου. Μεγάλα τεμάχια φαῖα καὶ τετράγωνα κατεῖχον ἐπὶ τῶν γονάτων τὴν θέσιν τοῦ πρώτου ὑφάσματος.

Ὁ ἄγνωστος περιεφρόνει ἀπολύτως τὴν πολυτέλειαν τῶν περικνημίδων. Ἡ περισκελὶς αὐτοῦ, ἀνυψωθεῖσα τυχεῶς ἀχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης, ἀφῆσε νὰ φαίνεται μικρόν τι ἀνωθι τοῦ ἀστραγάλου πελιδνός κύκλος. — Τὰ ὑποδήματά του εἶχον παχέα καὶ πλήρη χονδρῶν ἦλων τὰ πέληματα.—Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔφερεν ἐν τῇ δεξιᾷ βαρεῖαν ράβδον, ἐκείνην ἀκριβῶς, δι' ἣς εἶχεν ἀπειλήσῃ τὸν Σγουρόν.

— Ἄ, διάβολε ! . . . ἐσκέφθη ὁ Νικόλας . . . Ἰδοὺ χριστιανός, ὅπου ἡ μορφή

του δὲν προξενεῖ εὐχαρίστησιν. Ἄν εἶχε δέκα χρόνια μόνον ὀλιγώτερον, δὲν θὰ τοῦ ἐμπιστευόμην τὴν κόφα μου.

Εἶτα, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ἄγνωστον, εἶπεν :

— Ἐ ! καλέ μου ἄνθρωπε ! τί κάνεις ἐδῶ ;

— Κάνω ὅ, τι θέλω . . . ἀπήντησεν ὁ ξένος, δι' ἀγρίας καὶ βραγχώδους φωνῆς . . . Δὲν πιστεύω πῶς εἶναι ἐμποδισμένο νὰ ἀναπαυθῇ κανένας ἐδῶ ;

— Κανένα ἐμπόδιον ! ἀπήντησεν ὁ Νικόλας . . . Τὸ μέρος, ὅπου κάθασαι, δὲν εἶναι περισσότερο δικό μου ἀπ' ὅ, τι εἶναι δικό σου . . . Καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι χωροφύλακας νὰ σοῦ ζητήσω τὸ πασσαπορτι σου . . . Θὰ ἐπέρνουν δὲ χωρὶς νὰ σταματήσω, ἂν δὲν τὰ χαλοῦσες μετὰ τὸν Σγουρόν.

Ὁ κύων ἀκούσας τὸ ὄνομά του ἔβαλεν ὑπόκωπον ὀρυγῆν.

— Ἄ ! σιώπησε . . . εἶπεν αὐτῷ ὁ Νικόλας . . . Σιώπησε, κακὲ γκρινιάρη ! . . . Εἰς τὴν πίστιν μου, ὅμως ποτὲ δὲν τὸν εἶδα τόσο κακό . . .

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν ξένον, προσέθετο :

— Ἐγὼ καὶ ὁ Σγουρός τραβᾶμε τὸν δρόμον μας. Καλὴν νύκτα, καλέ μου ἄνθρωπε καὶ καλὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ ἀνυψῶσας τὴν χεῖρα ἀχρι τοῦ πῖλου του, εἰς σημεῖον χαιρετισμοῦ, ἤτοιμάσθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του.

— Μίαν στιγμὴν ! . . . εἶπεν αὐτῷ ὁ ἄγνωστος . . .

— Θέλεις τίποτε ἀπὸ ἐμέ ;

— Ναί.

— Εἰς τί εἴμπορῶ νὰ σὲ δουλέψω ;

— Ἄν δὲν περιφρονῆς τοὺς φτωχοὺς, δόσε μου λίγη φωτιᾶ ν' ἀνάψω τὴν πίπα μου.

— Φωτιᾶ ; . . . Διάβολε ! αὐτὴ κανεὶς δὲν τὴν ἀρνηταί . . . εἶπεν ὁ Νικόλας, καὶ ἀνάψας ὕσκαν προσέφερεν αὐτὴν εἰς τὸν ἄγνωστον.

— Εὐχαριστῶ ! . . . ἐψιθύρισεν οὗτος, ροφήσας ἀφθονον ποσότητα καπνοῦ.

— Θέλεις τίποτε ἄλλο ;

Ὁ ἄγνωστος εἶδεν ἀπὸ τῆς ζώνης τοῦ πλανοδίου κρεμάμενον φλασκίον, καὶ εἶπε :

— Τί ἔχεις ἐκεῖ μέσα ; . . . ρακὴ ;

— Ναί.

— Μοῦ δίνεις δύο ρουφιαίς ; . . . Ἐννοεῖται . . . πάντα μετὰ πλερωμῆ.

— Θὰ σοῦ ἔδωκα καὶ τέσσαρες μετὰ εὐχαρίστησιν, καὶ χωρὶς πλερωμῆ, ἀλλὰ δὲν ἔχω ποῦ νὰ σοῦ τὸ βάλω.

— Πίνω μετὰ τὸ φλασκί.

Ὁ Νικόλας ἐποίησε κίνημα ἀηδίας.

— Ἄ ! εἶπε . . . 'ς τὴν πάστρα εἶμαι 'σὰν τὴ γάτα. Ἀπὸ τὸ φλασκί μου, μονάχα τὸ στόμα μου πίνει . . . Ἀλλὰ στάσου . . . ἔχω μίαν ἰδέαν.

Ὁ πλανοδῖος ἔμπορος ἔφερεν ὑπὸ τὴν βλοῦζαν τοῦ μικροῦ πᾶνινον σάκκον, πλήρη κοινῶν κογγῶν, ἃς ἐλάμβανε παρὰ τῶν οἰκούντων κατὰ τὰ παράλια τῆς Βανδέας καὶ τῆς Βρεττάνης, καὶ τὰς ὁποίας αὐτὸς διένειμεν εἰς τὰ παῖδιά τῆς Τουραίνης καὶ τοῦ Ἀνζιού. Ἠνέφξε δὲ τὸν σάκκον ἐκεῖ-

νον και εξαγαγών μεγάλην τινά και βαθεϊαν κόγχην, εἶπεν :

— Νά, ποῦ οἰκονομήθηκε τὸ πρᾶμμα.

Εἶτα, πληρώσας τὴν κόγχην ρακῆς, προσέφερον αὐτὴν εἰς τὸν ἄγνωστον, ὅστις τὴν ἐξεκένωσεν ἀπνευστί, μετὰ προφανοῦς ἡδονῆς, μεθ' ἧς ἐψιθύρισεν :

— Ἄ! πῶς κάνει καλό! Τὰ πόδια μου δὲν εἴχανε πλέον τὴ δύναμι νὰ βαστάξουνε τὸ φτωχό μου κορμί... Εἶσαι καλὸς διάβολος και ἀξίζεις περισσότερο ἀπὸ τὸ σκύλο σου.

— Εὐχαριστῶ... εἶπεν ὁ Νικόλας γελῶν... σὲ εὐχαριστῶ και διὰ τὸ νόημα και διὰ τὰ λόγια... και ὅμως ὁ Σγουρός εἶναι πολὺ καλὸν ζῷον!... Τώρα, ἐπειδὴ ἔχω ἀκόμα πολὺν δρόμο νὰ κάμω και θέλω νὰ φθάσω πρὶν νυκτώσῃ... καλὴν νύχτα!... καλέ μου ἀνθρωπε...

ΚΔ'

Ὁ Συνοδοιπόρος.

Ὁ Νικόλας προῦχώρησεν ἐν βῆμα.

Ὁ ἄγνωστος ἀνεχαίτισεν αὐτὸς αὐτόν, ἔσυρεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸν ἄνευ πυθμένους πῖλόν του, ἐστηρίχθη διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους και καταβαλὼν μεγίστην προσπάθειαν κατάρθωσε ν' ἀνορθωθῇ.

Ὁρθιος ἐφαίνετο ὑψηλότερος ἔτι. Ἡ ἰσχύτης αὐτοῦ ἦτο πρωτοφανής. Οἱ ὤμοι του ἔκλινον ἐλαφρῶς. Ἐφαίνετο δὲ εἰς ἄκρον ἐξησθενημένος, αἱ δὲ μακρὰ αὐτοῦ κνήμαι ἐκάμπτοντο ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του.

Ὁ βλέπων αὐτὸν οὕτω κλονούμενον και στηριζόμενον ἐπὶ τῆς ράβδου του, ὅπως μὴ πέσῃ, θὰ ἐξελάμβανεν αὐτὸν ἐννενηκοντούτην, τουλάχιστον.

— Ἄπ' ὅ,τι φαίνεται, εἶπεν ὁ Νικόλας, ἀναπαύθηκες ἀρκετά;

— Ναι, πηγαίνω και ἐγὼ ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, ὥστε θὰ περπατήσωμε κάμποσο μαζί.

Ὁ Νικόλας ἐποίησε μορφασμόν. Κατὰ τὰ φαινόμενα, δὲν ἤρσκετο εἰς τὴν συνοδίαν τοῦ φρικώδους γέροντος. Ἄλλ' ἀμέσως ἐσκέφθη ὅτι, και ἂν ἔτι ἦτο ληστής, δὲν ἦτο ἐπιφοβός. Πρῶτον, διότι ἦτο ἀσθενέστερος αὐτοῦ, καθ' ὃ ἐσχάτο γῆρος και τρέμων και δεύτερον, διότι ὁ Σγουρός θὰ τὸν διεμελίξεν ἐν ἀκαρεῖ. Ὅθεν ἠρέσθη ν' ἀπαντήσῃ :

— Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ κάμουμε πολὺν δρόμον μαζί.

— Διατί;

— Διότι περπατῶ τρεῖς φοραὶς γρηγορότερα ἀπὸ σέ.

— Τὸ πιστεύεις;

— Διάβολε! νομίζω...

— Διότι δὲν με γνωρίζεις... Τὰ πόδια μου δὲν ἀξίζουν λεπτὸ τσακισμένο, αὐτὸ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ... Ἄλλὰ εἶναι μακρὰ... Εἶμαι ὅταν τὰ ἀποξηραμένα ἐκεῖνα ἄλογα... τὰ ὅποια, ὅταν πρωτογαίνουε ἀπὸ τὸ σταῦλο περπατοῦνε βραρεῖα και ἀργά... ἀλλὰ, ἀφοῦ ζεσταθοῦνε, ἀξίζουν ὅσον και τὰ νέα. Σὲ

πέντε λεπτά, ὅταν θάνοιξω τὰ σκέλια μου, δύσκολα θὰ με φθάνης.

— Ὡ! εἶμαι περιέργος νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ θαῦμα! ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας.

— Ὅθ' ἰδῆς.

— Τότε, ἐμπρός!

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐκείρα εἰκοστὴ ἐνάτη.

Ψυχρὸς και σφοδρὸς ἀνεμος ἔπνεε κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, τὰ δὲ σύννεφα ἐκυλίωντο ταχέως ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ στερεώματος, εἰς τρόπον ὥστε μόνον κατὰ μικρὰ διαλείμματα ἀντίκρυζον τὴν Σελήνην.

— Τὰ φεύγοντα νέφη, μοὶ διηγείτο διακεκομμένως, ρίπτουν μαύρας σκιὰς ἐπὶ τῆς γῆς· πρὸ ὀλίγου ἔβλεπον ἐπὶ τινος σκοτεινῆς φυλακῆς· πρὸ τῆς θύρας τοῦ φρουρίου περιέμεναν ἀμαξῶς τις κεκλεισμένη· φυλακισμένος τις ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ· αἱ ἀκτῖνές μου ἔφθανον διὰ τῶν σιδηροφράκτων παραθύρων μέχρι τοῦ κελίου του· πρὶν δὲ ἀναχωρήσῃ τὸν εἶδα νὰ σκαλίξῃ κάτι ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνω τί ἔγραψε. Ἦτο στίχος τις, ἦχος μουσικῆς, ἢ ἀποχαιρετισμός; δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω ἀκριβῶς.

Ἐξῆλθε· τὸ δὲ μελαγχολικὸν του βλέμμα ἀντίκρυσε τὸν λάμποντα δίσκον μου· ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς και ἀνεχώρησεν· ἡ μαστιξ τοῦ ὀδηγοῦ ἀντήχησεν, οἱ δὲ ἵπποι ταχεῖς διηυθύνθησαν πρὸς τὸ δάσος.

Αἱ ἀκτῖνές μου ὅμως ἐπέστρεψαν εἰς τὴν φυλακὴν και περιέργως ἐξήταζον τί εἶχε χαράξῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου· τὸ σκότος ὅμως δὲν μ' ἄφησε νὰ διακρίνω παρὰ ἡχους τινὰς μουσικῆς· ἦτο ἄρα γε τὸ κύκνειον ἄσμα του, ἢ ἔκφρασις χαρᾶς διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του;

Τίποτε πλέον δὲν διακρίνω· τὰ νέφη ρίπτουν μαύρας σκιὰς ἐπὶ τῆς ἐρήμου πεδιάδος.

Ἐκείρα τελευταία.

— Και ἄλλοτε σοὶ εἶπον, μοὶ διηγείτο πάλιν ἡ Σελήνη, ὅτι τρέφω μεγάλην ἀγάπην διὰ τὰ μικρὰ παιδιά· παντοῦ τὰ ἀκολουθῶ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοοῦν, ἀκόμη και εἰς τὸν μικρὸν θάλαμόν των· και ἀναμέσφ τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης των θωπεύω τὰ ἀθῶα προσωπάκια των.

Σήμερον τὸ ἐσπέρας, ἐδῶ πλησίον εἰς τὴν γειτονεῖάν σου, ἔβλεπον ἐπὶ τινος συμπλέγματος μικρῶν ἀδελφῶν.

Ἐκεῖ λοιπὸν παρετήρουν μικρὸν τι κοράσιον, μόλις τετραετές, τὸ ὅποιον ὅμως ἤξευρε τὴν προσευχὴν του καλλίτερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἀδελφάκια του· διὰ τοῦτο ἡ μαμά του τὸ ἀγαποῦσε και πάντοτε μένει πλη-

σίον του και τὸ φιλεῖ, ἕως ὅτου νὰ κλεισθοῦν τὰ μικρὰ του ματάκια· και ἀποκοιμηθῇ.

Ἀπόψε λοιπὸν τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος ἐφώτιζε τὸ μικρὸν δωμάτιόν των. Μόλις τὸ μικρὸν κοράσιον ἐξεδύθη και ἤρχισε τὴν προσευχὴν του· ἡ μήτηρ του τὸ ἐκαμάρωνεν, ἐν ᾧ ἐκεῖνο ὑπερήφανον ἐξηκολούθει μεγαλοφώνως νὰ προσεύχεται.

Ἄφνης ὅμως ἡ μητέρα του τὸ διακόπτει :

«Μὰ τί ἦτο αὐτὸ ποῦ εἶπες, Βιβί; τῷ λέγει. «Ὅταν ἔλεγες : τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, ὁὸς ἡμῖν σήμερον, κάτι ἄλλο εἶπες! τί εἶπες; λέγε!»

Ἡ μικρὰ ὅμως ἐξηκολούθει νὰ σιγᾷ και δὲν ἐτόλμα νὰ ἀπαντήσῃ.

«Λοιπὸν, Βιβί, δὲν θὰ μοῦ πῆς τί ἄλλο εἶπες; θὰ θυμώσω και δὲν θὰ σὲ φιλήσω!»

Και τὸ μικρὸν, συνεσταλμένον, ἐψιθύρισεν :

«Μὴ θυμώσης, μαμά· παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ βάνῃ εἰς τὸν ἄρτον και πολὺ βούτυρο· γιατί σήμερον τὸ πρῶτ' ἔδεν εἶχε σχεδὸν διόλου!»

ΤΕΛΟΣ

X.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ον σελίδες 12.

Συνεργάται καθηγηταί, ὕφηγοι τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς κτλ. — Διευθυντής Α. Καλλιθεωκῆς ὕφηγος κτλ. — Ἐκδότης Κ. Κοκκολλάτος.

Ἐτησίαν συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δρ. 9, ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ φρ. χρ. 10

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν.

Εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν :

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ

Θ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ

Α'

ΝΑΘΑΝ Ο ΣΟΦΟΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

Μετὰ εἰκονογραφῶν.

Τιμᾶται δραχ. 3 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 5

—

Β'

ΤΑ ΚΡΗΤΙΚΑ

Ἠδαὶ Ἀλκαϊκάι.

Τιμᾶνται δρ. 1 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 2.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΑΜΟΣ

Τιμᾶται δρ. 1,50 (ἐλεύθ. ταχυδρ.).